

XXIII. évf. 6. szám

2011. november-december

Az év témája

Visszatérés az evangéliumhoz

az egység kultúrája

ÚJ VÁROS

A FIATALOK ÉS AZ IGE

Vallomás
Egy püspök álma

Kerekasztal
Új utakon a köznevelés

Közlési kiadvány –
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.
Számiaszám:
11705008-20434836

Felölös kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1163 Budapest, Ágoston P. u. 25.
Telefon: +36-1-328-0785
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felölös szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Fehérpataky Rita, Papp
Katalin

Mostani számunk munkatársai: Sás
Benedek, Sudár Balázs

Nyomtatás:

Innova-Print Kft. Budapest
Felölös vezető: Komornik Ferenc
Terjesztő a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág
Elölözethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Elölözeti díj 2012-re: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10000 Ft

Címlap: Sás Benedek

Hátlap: Laura Crivelli

TESTVÉRLAPJAINK:

Olaszország: Città Nuova (CN).
Amerikai Egyesült Államok: Living
City, Argentina: Ciudad nueva.
Belgium: Nieuwe Stad. Brazília:
Cidade Nova. Bulgária: Nov Sviat.
Cseh Köztársaság: Nove mesto.
Dánia: Ny Stad. Franciaország:
Nouvelle Cité. Fülöp-szigetek:
New City. Hollandia: Nieuwe
Stad. Horvátország: Novi Svijet.
India: Living city. Japán: Uno.
Kanada: Nouvelle Cité. Katalónia:
Ciutat nova. Kenya: Africa New
City-Nouvelle Cité. Kína: San
Sing. Kolumbia: Ciudad Nueva.
Korea: Kumul. Lengyelország:
Nowe miasto. Libanon: Al-
madina al-dzsadida. Litvánia:
Naujasis Miestas. Mexikó: Ciudad
Nueva. Nagy-Britannia: New
City. Németország: Neue Stadt.
Pakisztán: Hayat. Portugália:
Cidade Nova. Románia: Oraş
Nou. Spanyolország: Ciudad
Nueva. Svédország: Enad Värld.
Szerbia: Novi Svet. Szlovákia:
Nové Mesto. Szlovénia: Novi
svet. Uruguay: Ciudad Nueva.
Venezuela: Ciudad nueva.

ILYEN NYUGODT NYÁR!

Június végén úgy kezdtük a nyári
szünetet, hogy nem tudtam szeptem-
berben mi lesz velem, lesz-e
egyáltalán helyem az iskolában.
Úgy volt, hogy első osztályt
kapok, de nem tudtuk
még a tanév végén sem,
hogy az önkormányzat
engedélyezi-e a második
első osztály indítását. Az
igazgatónőnk év végén le-
mondott, már nem foglalkozott a
következő tanévvel.

Annyi esélyem volt még, hogy
két kolléganő elment és helyük
felszabadult, de még további
összevonások is felmerültek.
Szóval teljesen bizonytalan volt
minden. Ráadásul ez már a
harmadik ilyen nyár volt, ami-
kor különböző okokból nem
lehetett tudni, mi vár rám szeptem-
berben. Mindhárom nyarat
végig izgultam, idegeskedtem.
Most viszont sikerült teljesen
rábízni magamat Istenre. Teljes
szívemből ki tudtam mondani,
hogy „legyen meg a te akara-
tod”. Biztos voltam benne,
hogy bárhogy történik, úgy lesz,
ahogy nekem a legjobb.
Ilyen nyugodt nyaram régóta
nem volt.

Augusztus végén kiderült: nem
kaptam első osztályt, viszont
megkaptam az alsó tagozat leg-
jobb osztályát!!! A gyerekek,
szülők és a kolléganő is nagy
szeretettel fogadtak a szeretett
rég tanító néni után. Sőt, mint
utólag kiderült, a nagyon ígé-
nyes, kritikus, kolléganő kérte,
hogy én lehessenek a párja.

Romhányiné Mónika
– Budapest

ABLAKCSERE

Azt figyeltem meg, hogy kis
dolgokból áll az életünk, mint
amilyen ez a történet is.

Ablakot cseréltek nálunk és a
bontás után nagytakarítást
csináltunk. Vállaltam,
hogy majd szépen helyreál-
lítom a külső falon keletke-
zett sérüléseket, ennek fele-
ségem is nagyon örült, mert
sokszor az ilyesmi sokáig hú-
zódik. Reggelre lebetegedtem, így
az ebédkészítés és a gyerekekkel
való tanulás is a kőművesmun-
ka mellé sorakozott. Végül kora
délután elkezdhettem ezt az egy-
szerűnek látszó feladatot, ami
olyan könnyűnek tűnt, hogy nem
akartunk mestert hívni.

Persze semmi sem ment simán.
A felragasztott szigetelőelemek
folyton leestek, aztán kiderült,
hogy nem fér vissza a rács, közben
pedig az idő szaladt, és úgy nézett
ki, hogy nem is lesz kész estig!
Mit is keresek én ebben a tör-
ténethet? De már nem fordul-
hattam vissza, a ragasztó be volt
keverve, és úgy éreztem minden
erőmet felemésztem. Mégis az
volt a szép, hogy folyamatos pár-
beszéd volt Jézussal ez a munka.
Ebben is őt akartam követni, hogy
nem futamodok meg, nem adom
fel a nehézségek láttán. Amikor
végül már sötétben elmostam
a szerszámokat, újra leestek az
egyik elem és összekente az abla-
kot is. Újra felragasztottam. A jól
megérdemelt pihenés helyett va-
csorakészítés és betegápolás várt.
Lefekvéskor nagyon hálás voltam
ezért a napért. Reggel... minden
rendben volt a falon.

Fehér Attila – Budapest

**Szerkesztőségünk munkatársai
boldog karácsonyt és új évet
kívánnak
minden kedves
Olvasónknak és
családjának!**

Nézőpont

- 5 **Városunkban járva...
Ha egy lépést
megteszünk...**

Interjú

- 6 **EGYHÁZ
Valóságos álmunk**

Az élet ígéje

- 8 **DECEMBER
A teljes egység Istennel**
- 9 **AZ IGE ÉLETE
Ami a kezünkbe kerül,
arannyá válhat**

Az egység lelkiisége

- 10 **TISZTA FORRÁSBÓL
Visszatérés az
evangéliumhoz**
- 12 **LELKISÉG + SZOCIOLÓGIA
Egy mozaik élő részei**
- 13 **LELKISÉG + ÉLET
Fontos terveim helyett
Sok elcsúszott idő**

Aktuális

- 14 **Események**
- 15 **Karácsony és család**
- 16 **GENFEST 2012
Miért szeretjük?**

Társadalom - kultúra

- 18 **KEREKASZTAL**
Új utakon a köznevelés

- 20 **HÁZASSÁG**
Egy kis félrelépés. És utána?
- 22 **KIK VAGYUNK**
Igazi nemzeti identitás
- Életmód**
- 24 **MEGKÉRDEZTÜK**
Több odafigyelést!
Az üvegbura
- 26 **ÉP TESTBEN...**
Karácsonyi fények
Hat egyszerű „szabály”

Kreatív oldalak

- 28 **ALKOTÓ**
Tériszony
- 30 **DECEMBERI AJÁNLÓ**
Könyv, mozi, kiállítás,
koncert
- 31 **AZ OKOS KAVICS**
Te hol töltöd az
ünnepeket?

VAN EGY JÓ SZTORIM

Az ötvenes évek vége felé ülön fogott egy ciszterci szerzetes és bevett a hittan-csapatába. Minden héten katekézis, minden hónapban kirándulás és évente egyszer nyári tábor. Komoly képzést kaptunk dogmatikai és erkölcsi kérdésekben, a cél nem titoltan az volt, hogy felvértezzon bennünket a kommunista ideológia elleni szellemi harcra. Ami az életet illeti, az erények formálása volt napirenden: kitartás, önmeztagadás, segítőkészség, tisztaság... Ahogy akkori szóhasználatlaltal mondtuk: stramm férfiakra van szüksége az egyháznak. Az emberpróbáló gyalogos és biciklis túrák, a közös erőfeszítések, az átszenvedett konfliktusok formáló ereje, a kibékülések felszabadító érzése, és a közös élmények összekovácsoltak és megedzettek bennünket testileg, lelkileg. A zsinat előtti években járunk és a Biblia forgatása nem volt még napirenden, mindent egy bölcs és felkészült teológus közvetítésével kaptunk.

A könyvek könyvéhez csak később, egyetemista koromban kerültem közel. Akkoriban adták ki Rómában a Békés-Dalos féle Újszövetséget, zsebkönyv formátumban, ami a zsinat hatására mindennapi kenyérünké lett. Élvezhető magyar nyelven olvastuk és nem tudtuk betelni vele. Ennek ellenére a legizgalmasabb részek, mint például a hegyi beszéd, homályosak maradtak számomra, nem értettem a logikájukat: „Ha kényszerítenek ezer lépésre...” Nem az önkényt és a társadalmi igazságtalanságot erősíti?

A jénai egyetemi kampuszon adta kezembe először valaki az *Élet Igéjét*, egy mondatot az evangéliumból egy kis értelmező kommentárral. Hosszú ideig úgy kezeltem, mint általában a szentírási szövegeket addig. Elmélkedtem róla, aztán felkerült a polcra. Csak igen lassan esett le a tantusz, hogy itt másról van szó. Magamtól nem jöttem volna rá, ha nem hallottam volna azokat a sztorikat, amiket újdonsült német ismerőseim a saját életükből meséltek. Mindegyik egy-egy válasz volt az én ki nem mondott kérdéseimre, és mindegyik mögött ott rejtett az a kis papírlap, amit az íróasztalukon tartottak, az ajtóra szegeztek vagy könyvjelzőnek használtak.

A konkrét tettekhez azonban csak némi vajúdás után jutottam el. Emlékszem, hogy fiatal házasként a feleségemmel az akkor éppen aktuális Igét forgattuk magunkban és egymás között: „Szeresd ellenségedet”. Nekünk nem volt ellenségünk. Aztán mégis: nagybácsi és nagynéni, akivel évek óta nem voltunk beszélő viszonyban. Mi nem haragudtunk rájuk, viszont ők... Egy véletlen folytán összetalálkoztunk velük. Ellenálltunk az első készítésnek, amely azt sugallta, hogy forduljunk sarkon... Már bolhát tett a fülünkbe az a kis papírlap, amely ezt duruzsolta: „Most vagy soha”. Azon a délutánon leomlott a fal közöttünk, és órákig beszélgettünk, mint rokonok közt szokás. Kiderült, hogy bennük is ott volt a vágy a kiengesztelődésre, de attól tartottak, hogy visszautasításra találnak.

Azóta több ilyen történet van, amely tartópillérré vált életemben. Ezek nemcsak saját történeteim, hanem feleségemé, barátaimé, ismerőseimé is. És rájöttem az új evangélizáció mély értelmére is: hagyni, hogy az Ige megtestesüljön tetteinkben, és elmondani ezt környezetemnek. Ezek igazi jó sztorik, melyek szájról-szájra járnak, és hasonlókra bátorítanak.

Tóth Pál

Vittoria Sadini/CN

KANADÁBÓL

Mindig izgatott kíváncsisággal várjuk az Új Város lap érkezését itt Calgaryban. Mindig friss, meglepően új, színes, gazdag forrása az egyetemes hitnek, reménynek és szeretetnek. Ezúton is hálás köszönet az egész világot átölelő egységért. Maradunk egységben veletek.

Zatkó család

MEG KELLENE LÁTOGATNOM...

Miközben az utcákat jártam, mert betegeket mentem látogatni, az egyik néni jutott eszembe, akihez éppen közel voltam. Bár a fia néhány napja a rendelőben azt mondta, hogy jól van anyukája, mégis úgy éreztem, meg kellene látogatnom. Engedtem az érzésnek, és bementem hozzá. Kiderült, hogy a lábán kiütés kezdődött, el akart menni a bőrgyógyászhoz, de pénzük éppen nem volt, a taxiért pedig fizetni kellett volna. Mondtam, hogy valószínűleg tudok segíteni, és elláttam néhány tanáccsal és adtam neki kenőcsöt. Két-három nap múlva felhívott telefonon, és nagyon megköszönte, mert javult a lába.

dr. Nagy Márta – Budapest

TOVÁBBADNI A BÉKÉT

Egyik nap a munkahelyemen az orvos-igazgatótól kaptam egy -számomra tartalmában és stílusában is- nagyon sértő levelet az osztályunk munkájával kapcsolatban. Mivel a kollégáimat is érintette, felolvastam nekik. Munkatársaim nagyon felhá-

borodtak, tanácsolták, hogy menjek az ombudsmanhoz. Ebben a többszörös fájdalomban Jézustól kértem tanácsot, mit tegyek? Írtam egy páros levelet, melyben egy fél mondatban jeleztem, hogy nagyon súlyos vádakkal illette az osztályunkat és kértem, hogy amennyiben lesz ideje, személyesen beszéljünk meg a történeteket.

Már másnap kora reggel keresett telefonon és javasolt időpontot. A találkozás előtt és közben is egyfolytában kértem Jézustól, hogy segítsen: azt tegyem, mondjam, amit Ő szeretne. Sikerült mélyen befogadnom a felháborodását kirobantató helyzetet. Beszélgetés közben egy pillanatban bocsánatot kért, és elmondta a gondjait a saját tevékenységével kapcsolatban. Aztán tudtunk beszélni a mi osztályunk munkájáról is. Később, egy megfelelő időpontban kollégáimnak tovább tudtam adni a békét és azokat az ötleteket, ami az igazgatóval történt beszélgetés során született.

Göbелné dr. Pem Teréz
– Budapest

ELŐFIZETÉS 2012

Az Új Város 2012-ben havonta (évi 11 szám) 32 színes oldalon jelenik meg.
Kérünk minden kedves Olvasót, hogy segítsen előfizetésével!

Teljes évre: 4900 Ft • Félévre: 2 500 Ft • Diákoknak: 3500 Ft

Csoportos előfizetés (legalább 5 fő) 3500 Ft/fő

Támogatói előfizetés: 10000 Ft

Előfizetés a mellékelt postai csekken vagy átutalással a **11705008-20434836** számlaszámra
(OTP Zrt. Új Város Alapítvány)

Terjesszük az Új Várost ismerőseink között!
Ajándékozzunk Új Város előfizetést karácsonyra!

Támogatói előfizetéssel segíthetünk, hogy a határainkon túli magyarokhoz és anyagiakban szűkölködő olvasóinkhoz is eljusson az Új Város.

VÁROSUNKBAN JÁRVA...

Több mint egy éve költöztem Budapestre tizenkilenc évnyi vidéki tapasztalattal és életmóddal a hátam mögött. Szerettem Szegeden élni, és büszke is voltam rá, hogy városomban rengeteg a fiatal, az emberek érdeklődőek, szociálisak, többségében vidámak és élvezik a napfényt. Rengeteg optimizmussal és kíváncsisággal jöttem hát föl a fővárosba, ahol hamarosan minden illúzióm ellillant. Zavart, hogy olyan közegben kell élnem, ahol esélyem sincs javítani a körülményeken, minden kilátástalannak tűnt. Esténként, mikor hazaértem, a házunk körül lévő tér telis-tele volt hajléktalanokkal, akik a luxusboltok bejárait előtt töltötték az éjszakákat.

Gyakran beszélgettünk ezekről a helyzetekről barátaimmal. A közösségben megerősítjük egymást, amikor együtt próbáljuk megérteni, mi a nagyvárosok működésében a bökkenő, és mi hol adhatjuk a részünket. Egyértelműen látszott, hogy nincsenek anyagi eszközeink, nem tudjuk a nehéz helyzetben lévőket befogadni vagy munkát keresni számukra. Így hát „be kell érünk” azzal, amink van, hogy szeretjük a várost, ahol élünk, hogy az emberek is szerethessék benne egymást.

Nem könnyű azonban úgy szeretni, hogy az ember ritkán talál viszonzásra: mosolyogni a zsúfolt metróon, átadni a helyemet, ha tudom, hogy még fél órát utazok a járással, vagy reggelente plusz egy szendvicset betenni, hátha oda tudom adni egy rászorulóknak. Nem könnyű..., de nem is mondta senki, hogy könnyű lesz.

A mai világban úgy érezhetjük, hogy mi, fiatalok kifejezetten nehéz helyzetben vagyunk. Látjuk magunk körül a rosszat, a változtatás iránti lelkesedés bőven él még bennünk, s mégis nehéz, mert nincsenek kezünkben a szükséges eszközök. Mégis napról napra megtapasztalom, hogy minél kevesebb van ezekből a javakból, annál jobban Istené vagyok, annál nagyobb teret tudok engedni az életemben Neki, s így annál jobban tudom vinni Őt a városba, ahol élek.

Azzal, amim van: *erő*, hogy segítsék a költözködésben egy csoporttársamnak, *mosoly*, amit kapok egy társamtól és így továbbadhatok, *érdeklődés*, ami segít egy barátnak az útján, *rend*, ami harmonikussá teszi a környezetem. És persze a tanulásra szánt *idő*, hogy eszköz is legyen majd a kezemben.

Szeles Márta, mentőtiszt hallgató

HA EGY LÉPÉST MEGTESZÜNK...

A keresztény értékeket ki kell vinnünk a hagyományos vallási műsorok kereteiből és a szakrális térből. Új felületeken, új stílusban kell megjelenünk, hogy azok is hozzáférhessenek ezekhez a tartalmakhoz, akiknek soha nem jutna eszébe egyházi műsorokat nézni. A fiatalok elsődleges információs forrása például a Facebook, innen indulnak el, annak alapján, hogy mit lájkoltak a többiek. A műsoraink nagy részét felvisszük erre a közösségi oldalra, ahol a webfotókat is meg lehet tekinteni. A kommentek lehetőséget adnak arra, hogy ezek alapján szerkesszük a műsort, a fiatalok preferenciáit is figyelembe véve.

Új műsортípusokkal is jelentkezünk, mint amilyen az *Új Nemzedék*, amely kifejezetten a fiataloknak szól, értékes tartalmakkal, de újszerű formavilággal, nem a vallási műsoroknál megszokott stílussal, hanem egyedibb, nyitottabb, pergősebb megjelenéssel. A rendező és az operatőr nem hívó, akik teljesen új szemléletet, impulzusokat hoznak azzal kapcsolatban, hogy mire mozdulnak a mai fiatalok.

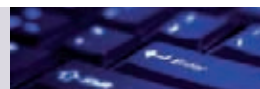
A katolikus személyiségeket elsősorban mint embert igyekszünk bemutatni, és lehetőleg felcsillantani azt a titkot, ami ott rejlik minden lélek mélyén.

Nekem például szolgál a Chiara Luce Badano éltéről szóló kis könyv. Hogy lehet az, hogy ilyen átütő ereje volt egészen különböző környezetben, nem hívó emberek között is? Mi a titka ennek e mélyen vallásos tartalmú könyv sikerének? Chiara Luce kortárs, fiatal és hiteles, akinek van egy titka, ami vonzó lehet még a nem hívók számára is.

Ez a hitelesség kell az újságírói munkában is. A szakma azt követeli, hogy maradj teljesen független. Így azok az újságírók, akik gyakorló keresztények, általában nem vállalják, hogy ezen a szemüvegen keresztül szemléljék a világot. Részünkről az újszerű stílus abban is megnyilvánul, hogy a tényeket mindig tiszteletben tartva kimondjuk, hogy keresztények vagyunk, és ezzel a szemlélettel tekintünk a dolgokra.

A megújuló stílus egy másik eleme a párbeszéd, amely a nézőt is bevonja a gondolkodó eszmecserebe. A *Világ-Nézet* című műsorban például egy asztalhoz ültetünk különböző embereket, hogy lebontsuk a korlátokat és falakat, és demonstráljuk a közös gondolkodás lehetőségét.

Erhardt Agoston, televíziós producer-főszerkesztő

Rajongok a természeti csodákért, a naplementékért, a csillagos égboltért. Az évek során tanítványaimmal, cserkészeimmel bebarangoltam a Börzsönyt, a Pilist.

A legszebb élményeim a dunai vizitúrák, a hegyi kerékpáros kirándulások, a tájfutás - ma már „csak” naponta a hajnali fél óra úszás.

A napi csodák, a „véletlenek”, a találkozások meghökkentő, lélegzetelállító élményei kísérték kísérnek.

Pap lehetek! Isten bizalmasa. Felfoghatatlan!

Szeretem a zenét – minden műfajával! Szenvedés, gyötrődés és túlradó öröm-béke váltakozó egymásutánjait élem meg.

VALÓSÁGOS ÁLMAINK

DR. BEER MIKLÓS VÁCI MEGYÉSPÜSPÖK

Kispapjainkkal beszéltem most a nyáron és faggattam őket, hogy mit gondolnak, papként mi a legfontosabb, ami előttük áll? Nagyon örültem, mert a legtöbben ezt mondták: *Jelen lenni az emberek között*, hogy ne idegenek legyünk. Megélni a megtestesülés misztériumát, hogy az Ige testté lett, emberré lett és itt élt köztünk. Amikor ott vagyunk a templomban a liturgián, egy közös imán vagy szentségimádáson, utána úgy kilépni, hogy sugározzon rólunk: mi Isten közelében voltunk. Ezzel az Úristentől való szent harmóniával segítsük az embereket.

Egyszer a vonaton, egy teljesen ismeretlen férfi odafordult hozzám: „Püspök úr, olyan jó, hogy itt van köztünk!” Megdöbbsentett, hogy ez a kimondatlan várakozás ott van az emberekben. Várják, hogy az Úristen képviselőiként és az Úristen szeretetével legyünk közöttük és részt vállaljunk gondjaikban.

Igen, részt venni a család gondjaiban. Elősegíteni, hogy már a gyerekek is megtanuljanak *gondoskodni*, a teremtés csodájában részt venni. Nem is olyan régen a családban mindenkinek megvolt otthon a feladata. Az idős mama is ott ült a sparhelt-nél és rátette időnként a tűzre való faanyagot és őrizte a tüzet. De már a kisgyerek is kiszaladt vízéért, vagy segített fát vágni, vagy valamit csinálni.

A kapcsolatok! A család évében nekem ez jut mindig először eszembe! A családok kapcsolata, a családok közössége, az egyházközségek közti kapcsolat. Örülünk annak, hogy összetartozunk! Ha kijövünk a templomból, mosolyogva integesünk egymásnak!

A szolidaritás kapcsán még az is az álmaim közé tartozik, hogy legyen jóval *aszketikusabb* a mi keresztény megjelenésünk. Csak így tudnánk fölrázni a fogyasztás csapdájába sodródó társadalmat. Megelégedettebben tudnánk élni, szerényebbek tudnánk lenni és örülnénk, hálát adnánk azért, hogy süt a nap és a Jóisten lehetőséget ad az életnek. Örülnénk az élet minden ajándékának, annak a kisgyerekeknek, aki ma megszületik, aki ránk van bízva a családban, az óvodában, az iskolában és féltve, szeretve segítenénk a növekedésében.

Szolidaritást kell vállalnunk az anyagi gondok között élő emberekkel is! A bajba jutott családokkal, a cigányság ügyével! Közéjük kell mennünk! Az álmom valami olyan szerzetesi életformát megtalálni, amely a cigányok közötti életet tekinti hivatásának, s belülről segíti őket a saját értékeik mentén.

Ahhoz, hogy jól érezze magát mindenki az egyházban, személyesség kell. Személyesség! Az intézmények szorító bilincseiből kilépni, és valahogy megtalálni az utat az emberekhez, hogy ne egy szolgáltató intézménnyel találkozzanak. Keresztelést kérnek, temetést kérnek, esküvőt kérnek... Sokkal személyesebben kell megszólítani az embereket.

A mi nemzedékünknek óriási ajándéka az a katekumenális szemlélet, amire már II. János Pál pápa és most XVI. Benedek pápa is biztat bennünket. Először kezdjük el megszólítani az embereket, megmutatni nekik azt, hogy mi így élünk. Nem okos dolgokat mondani, hanem egyszerűen csak megkérdezni, hogy ettől-e ma már? Van-e otthonod? Van-e munkahelyed? Melléjük állni. Én ebben látom az Egyház missziós küldetését, hogy sorsközösséget vállalunk, és akkor rögtön nem lesz depresszív hatása az üresedő templomoknak. Én nagyon sokszor megtapasztalom, hogy az emberekben sok bizalom és várakozás, elvárás van. Tehát azt hiszem, hogy egy nyitottabb gondolkodású Egyházat szeretne az Úristen nekünk adni, erre vezet bennünket.

Az álmom az, hogy harmóniában legyünk a teremtő Istennel. Látva ezt a gazdasági krízist, a társadalom felbomlását, az elidegenedést, az elmagányosodást, a sodródást, a fogyasztói társadalom ellentmondásait, a hazai mezőgazdaság teljes lepusztulását, ez a harmónia lenne a mi nagy feladatunk, hogy mi magunk, keresztények nagy örömmel fedezzük fel azt, hogy az Úristen bizalmát élvezzük és arra kapunk lehetőséget, küldetést, hogy az Ő akarata szerint tegyük a dolgunkat.

Lelkipásztori éveimben mindig közel állt hozzám a szociális érzékenység, a karitászs-zolgálat, szívügyemnek tartom ma is a cigányság felkarolását. Jelenleg a társadalom gyógyításában a mezőgazdasági szövetkezeteket, a falusi élet megtámogatását, a munkahelyteremtést (kertgazdálkodás, helyi piac, erdőgazdaság, gyógynövény-élelmiszerfeldolgozás) programjait látom egyházi feladatunknak is.

Püspök-lelkipásztori programomban az egyházközségek közötti testvérkapcsolat erősítése, a lelkipásztori munkatársak kiválasztása és képzése, a családközösségek építése, imaiskola (szentségimádás), apostol-iskola, felnőtt-katekézis, katekumenátus jelentik a prioritásokat.

Lejegyezte: Tóth Pál

összetartozás
harmónia
jelenlét
hála
megszólítás
nyitottság
sorsközösség
növekedés
család
kapcsolatok
ajándék
öröm
bizalom
személyesség
várakozás
szolidaritás

Fotó: Tóth Pál (2)

TÁVOLÍTSUK EL AZ AKADÁLYOKAT!

Az adventi időszakban ennek az igének a megélésére kapunk meghívást. Lukács evangélista Izajást, a vigasztalás prófétáját idézi. Az első keresztyének szerint ez az idézet keresztelő

Szent Jánosra vonatkozik, aki Jézus eljövételét készítette elő.

Az egyház a karácsonyt megelőző időszakban, az előfutarra irányítva figyelmünket,

az öröme hív meg bennünket, hiszen keresztelő Szent János azt adja hírül, hogy a király hamarosan megérkezik. Elközelgett az idő, amikor Isten beváltja ígérését, megbocsátja bűneinket és megajándékoz az üdvösséggel.

Készítsétek elő az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!

Ez az ige mellett, hogy az örömről beszél, egyben arra ösztönöz, hogy egész létünk új irányt vegyen, hogy gyökeresen változtassuk meg az életünket.

Keresztelő Szent János azt hirdeti, hogy elő kell készítenünk az Úr útját. De milyen útról van szó?

Jézus, akinek érkezését Keresztelő Szent János adta hírül, mielőtt kilépett volna a nyilvános életbe, hogy megkezdje működését, kiment a pusztába. Ez

volt az ő útja. S ott a pusztában – túl azon, hogy bensőséges, mély kapcsolatra talált Atyjával – különböző kísértéseket is átélt, közösséget vállalva így minden emberrel. Azután győztesen került ki belőlük.

Ugyanezt az utat fedezhetjük fel a halálában és a feltámadásában is. Mivel a maga útján mindvégig kitartott, Jézus „úttá” lett számunkra, akik még úton vagyunk.

Ő maga az út, amelyen el kell indulnunk, ha tökéletesen be akarjuk tölteni emberi hivatásunkat, ami nem más, mint a teljes közösség Istennel.

Mindannyian meghívást kaptunk, hogy előkészítsük Jézus útját, aki be akar lépni az életünkbe. Egyengetnünk kell tehát létünk ösvényeit, hogy lakást vehessen bennünk.

Elő kell készíteni számára az utat, egymás után hárítva el azokat az akadályokat, amelyek abból fakadnak, hogy szűk a látókörünk és gyenge az akaratunk.

Bátorságra van szükségünk, hogy eldöntsük, a saját utunkat járjuk vagy azt, amit ő képzelt el számunkra; a saját akarataunkat tesszük vagy az övét; a saját programunkat követjük vagy a mindenható szeretetében elgondolt tervét.

S ha egyszer döntöttünk,

akkor azon kell fáradoznunk, hogy berzenkedő akarataunkat az övéhez igazítsuk.

Hogyan? Az igazán megvalósult keresztyének egy gyakorlatban jól követhető, ésszerű módszert ajánlanak: azt, hogy éljük a jelen pillanatot.

**„Készítsétek elő az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!”
(Lk 3,4)**

Megjelent:
Új Város
1997/12

- ¹ Vö. Lk 15,4-7
² Vö. Lk 15,8-10
³ Vö. Lk 15,30
⁴ Vö. Lk 15,29

Szentföldi táj: sziklasivatag Maszadában

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

AMI A KEZÜNKBE KERÜL, ARANYÁ VÁLHAT

Az Úr útjának egyengetése sok évvel ezelőtt kezdődött el Győrben, egy a város szélén lévő régi, romos épületben, bozóttal körülvéve, ahol fogorvosként dolgoztam. A szemben lévő üres telken egy új rendelőt építettek fel, ahová átköltöztünk, és ahol lehetőség nyílt arra, hogy az SZTK fogászati rendelőket átalakíthassuk önkormányzati privatizált rendelőkké. Én is beléptem a kezdeményezők közé és nekiláttam.

Közben igazgatóm telefonált, hogy a városi főorvos megbetegedett, és engem kérnek fel a helyettesítésre! Miért én? Mit akarsz tőlem, Istenem? Én csak a rendelőmet akartam átalakítani, nem pedig a város 32 rendelőjét! Egy fél nap után ki tudtam mondani: „Legyen meg a te akaratod!”

Rövid időn belül véglegesítették főorvosi kinevezésem, és elkezdődött az „egy orvos egy rendelőben” elnevezésű egészségügyi reform. Ettől kezdve minden nap több órás megbeszéléseket kellett folytatnom a városi vezetőkkel, a kollégáimmal és az asszisztensekkel.

Az egyik alkalommal a város jó nevű ügyvédjéhez kellett mennem a szerződésekké. Kb. 40 percig várazkodtatott, pedig nem volt nála senki. Közben imádkoztam a rózsafüzért. Amikor beléptem hozzá, azt kérdezte: „Ki maga, nem ismerem.” Két órás egyeztetés után azzal vált el tőlem az ügyvéd úr, hogy most már tudja, kivel áll szemben.

És megszületett az önkormányzattal kötött szerződés, amely jó a városnak, de jó az orvosoknak is. Közben az eltelt időszak alatt városi vezetők jöttek-mentek, egészségügyi bizottságok teljesen átalakulnak, de a mi szerződésünk 12 év óta állandó és életképes!

Isten a törvényeit a szívünkbe írja, nekünk pedig azokat az általunk készített munkákban, az én esetemben a szerződésekben kell érvényesíteni, és így az behatol a társadalomba, a közéletbe, sőt az intézményrendszerekbe is.

Ma a 28 önkormányzati rendelőből 27-et átadtunk felújítva, modern gépekkel felszerelve. A város fogászati ellátásában a magánrendelők mellett ezek a rendelők is komoly számú beteget látnak el és egy új struktúrát jelentenek. Ezzel a rendszerrel minden győri lakosnak biztosítottunk egy nevesített fogorvost, akinél igényelheti a tb által fizetett szolgáltatást is. Közben kiépítettünk két fogszabályozó rendelőt, három fogászati röntgent, amelyet a tb finanszíroz, és egy prevenciószobát, ahol a gyerekeknek tanítjuk a helyes szájápolást.

Most tehát, mint városi főorvosnak, ennek a 32 rendelőnek a koordinálása a feladatom.

Egyszer egy nagyon gazdag betegemet megkérdeztem: „Tudom, hogy sok pénze van, mondja már meg nekem, miért nem egy jól hangzó magánrendelőbe jár?”

A válasza: „Igen, én tényleg megtehetném, de én nem rendelőt kerestem a fogaimhoz, hanem orvost!”

dr. Gyenes Mária

Pillanatról pillanatra távolítjuk el az utunkba kerülő akadályokat, hogy ne a saját akaratunk éljen bennünk, hanem az övé.

Így váltjuk majd életre ezt az ígét: „Készítsétek elő az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!”

Chiara Lubich

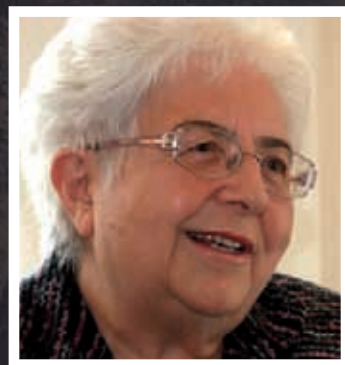

Fotó: Nagy Pál

VISSZATÉRÉS AZ EVANGÉLIUMHOZ

Fotó: Nasa

Maria Voce Emmaus

Az egység lelkeségének egyik alappillére Isten ígéje, melynek gyakorlattá válása radikálisan alakította át Chiara Lubich és első társnőinek életét. Ennek a témának az elmélyítésére kerül sor az előttünk álló évben. A Fokoláre Mozgalom jelenlegi elnökének 2011. szeptember 21-én elhangzott beszédéből közlünk részleteket.

A mikor erre a témára készültem elő, az Általános Statútumok szolgáltatták a vezérfonalat. A felkészülés közben szinte újraéltem azokat a pillanatokat, amikor ott ültünk Chiarával egymás mellett, hogy átdolgozzuk a szöveget a Mű fejlődésének megfelelően. Feltűnt nekem, hogy mennyire a szíven viseli azt, hogy a lelkiség pontjait úgy szedje sorrendbe, ahogy Isten egyiket a másik után megmutatta neki, és ahogy arra ösztönözte, hogy ezeket élje. Olyannyira, hogy az egyik nap leszögezte: „Istent választottuk, aztán megértettük, hogy az Ő akaratát kell tennünk, és belevetettük magunkat ebbe. De honnan tudjuk, hogy mi Isten akarat? Az evangéliumból, az élet igéjéből. Az evangélium tehát előbb jön, mint a felebarát szeretete. Csak később, az evangéliumban fedeztük fel az összes többi. Isten csak ezután kezdte el hangsúlyozni azokat a részeket, amelyek a szeretetről szólnak. Lelkiségünk többi pontjai csak azért születtek meg, mert éltük az evangéliumot.

Ez teljesen meglepett. Az evangéliumra kell koncentrálnunk, mert ott találjuk meg a felebaráti szeretet gyökereit. Ebben az évben tehát az Igével fogunk behatóbban foglalkozni, hogy hűek maradjunk az Általános Statútumokhoz.

Úgy látom, hogy így egészen mélyen összehangban vagyunk azzal, amit az egyház ma él. Az egész évet ugyanis az új evangelizációnak szenteli, amely különös hangsúlyra tesz szert azért, hogy ez lesz a következő püspöki szinódus témája. Az evangelizáció lényege pedig éppen az, hogy éljük és hirdetjük Isten igéjét.

Arra kaptunk tehát meghívást, hogy térjünk vissza az evangéliumhoz, és törekedjünk arra, hogy különös intenzitással éljük, tudatában annak, hogy ez a legfontosabb örökség, amit Chiara ránk hagyott. Ő maga

így vallott erről: „Csak az evangéliumot hagyd azokra, akik követnek téged. Ha így teszel, akkor az egység ideálja fenn fog maradni.”

De térjünk vissza az első időkhöz! Ha valami, amire mindannyian meghatottan emlékezünk vissza, az egy sötét pince képe, ahol Chiara és első társnői egy gyertya fényénél az evangéliumot olvassák. Csak ez a kis könyv van a kezükben. A háború mindent lerombolt, szertefoszlott minden emberi ideál, és csak egy kínzó kérdést hagyott hátra: vajon van olyan ideál, amely nem múlik el?

Chiara is ott van ebben a sötét pincében, de előtte már szert tett egy alapvető felfedezésre: az igazságot nem könyvekben kell keresnie, hanem Jézusban az Isten-emberben, aki a megtestesült Igazság. Chiara és társnői nem tudják azt sem, hogy túlél-e azt a pusztulást, amit a háború hoz magával óráról órára. Ők ennek ellenére hisznek az evangéliumban. Csak az evangéliumból fakadó élet az, ami megmarad.

Álljunk meg egy pillanatra: vajon ez a történet csak egy szép emlék Chiara életéből, vagy van valami mondanivalója egyénileg mindannyiunk és a mozgalom számára a maga egészében?

Nézzünk csak körül: elmondhatjuk, hogy ma is egyfajta sötét pincében vagyunk. A világról van szó, a maga kételyeivel és kihívásaival. Tapasztaljuk ezt minden nap: az Igazság helyébe sok igazság lépett, az értékek eltűnésben vannak, inkább a gazdasági érdekek és a haszonelvűségi szempontok uralkodnak, az emberek és a népek közötti kapcsolatok pedig gyenge lábakon állnak és nagyon sérülékenyek. És a családnak mintha nem lenne már egyáltalán értelme.

(folytatjuk)
Fordította: Tóth Pál

EGY MOZAIK ÉLŐ RÉSZEI

Együtt, amikor Krisztus közöttünk van, „mindenki szebb lesz”.

**Bennie
Callebaut**

A mozaiknak szimbolikus jelentést szoktunk tulajdonítani. Az egyes elemeknek csak az összképben van értéke, és ha bármelyik hiányzik, akkor a mozaik nem teljes. Szociológus vagyok, az egyén és társadalom közötti feszültség kutatója. Mély benyomást tett rám Chiara Lubich első társnői közül a legfiatalabbnak, Silvana Veronesinek egyik mondata: „Együtt, mindenki szebb lesz.”

Évek óta bennem él ez a gondolat, mert a mindennapokban gyakran ahhoz vagyunk szokva, hogy a másik emberre problémaként vagy akadályként tekintünk. Chiara az első trentói közösség tapasztalát tárja elé, ahol felfedezték, hogy az evangéliumot közösen is tettekre lehet váltani, és ez nagyszerű lelki felfedezéseket eredményez és valós változásokat hoz az emberek életébe. Mindenki a maga helyére kerül, a közösség nem nyomja el az egyént, hanem ki-ki hozzájárulásával a közös tevékenység hatékonyabb lesz. Érdekes megfigyelni, hogy az idézett mondat nem arról szól, hogy jobbak lettek, hanem hogy szebbek lettek. A szépség, azt mondják, egy nagyobb egységet, a különbözőségek harmonikus szintézisét jelzi.

Az *együtt* szó Chiara számára kifejezi mindazt, amit Isten önmagából ajándékoz nekünk, amikor közöttünk él. Mi úgy tudunk válaszolni szeretetére, hogy igyekszünk megtenni akaratát. Ez olyan folya-

matokat indít el közöttünk, amit a szociológia nyelvén még nehezen tudunk megfogalmazni. Rajtunk múlik, hogy keresztény testvéreink felfedezzék, hogy *együtt szebb*, és ezt a tapasztalatot továbbadjuk a körülöttünk élő emberiségnek is. Jézus jelenlétéről van szó ugyanis közöttünk, aki nem erőlteti rá magát senkire, hanem jelen akar lenni azok között, akik élnek az evangéliumi kölcsönös szeretetet.

Ennek kapcsán eszembe jut a két testvéréről szóló rabbinikus elbeszélés. Isten szállást keresett magának a Földön. Látott két testvért, akik arattak és egyenlően osztották szét egymás között a termést. Éjszaka az egyik testvér felébredt és elhatározta, hogy termésének egy részét testvérének adja, mert házas és el kell tartania gyermekeit. Kicsit később felébredt a másik is, és ő is elhatározta, hogy termésének egy részét testvérének adja, mert nem házas, és felmerül a kérdés, ki fog róla gondoskodni, ha megöregszik. A végeredmény az volt, hogy másnap a két termés mennyisége nem változott.

A következő éjszaka is ugyanez történt. A harmadik éjszaka pedig egyszerre ébredtek fel, találkoztak és átölelték egymást. Isten ekkor ezt mondta: „Közétek megyek lakni, oda, ahol testvérként szeretik egymást az emberek.”

Fordította: Bartus Sándor

FONTOS TERVEIM HELYETT

Egy konkrét esemény miatt megint sürgőssé vált családi házunk karbantartása, javítása.

Egyik nap lehetőségem nyílt arra, hogy hamarabb eljőjék munkahelyemről. Szép idő, gyönyörű napsütés volt. Siettem haza, még az ebédemet is összehalasztottam, hogy otthon nyugodt körülmények között, az erkélyen ehessen meg. Úgy gondoltam, ebéd után kávézom, beszélgetek az Úristennel a csendben, elrendezem amit kell, és utána nekiállok festeni.

Kiszálltam a kocsiból, sietek fel kezemből a slusszkulccsal és nyitnám a bejárati ajtót, amikor észrevettem, hogy valaki levette róla a lakáskulcsot. Bevallom, abban a pillanatban összeomlott bennem minden, a szép délutáni program, az imádság, a kávézás ... éhes is voltam ... Felhívtam rögtön a férjemet, hogy jó lenne, ha sietne haza, mert itt állok a ház előtt, és nem tudok bemenni. Neki viszont ép-

pen akkor kezdődött egy fontos tárgyalása, és szó sem lehetett arról, hogy elinduljon. Azt mondta, várnom kell.

Hát ez az, amit nehezen tudok megtenni. Ezért arra gondoltam, hogy akkor megoldom én ezt a helyzetet: csináltam már ilyet más-kor is, csak egy csavarhúzó kérdése... Visszamentem a kocsinhoz, megkerestem a csavarhúzót. A hátsó ablak két csavarját már eltávolítottam és a harmadiknál tartottam, amikor belém nyilallt: már megint Sári, már megint meg akar valamit oldani. „Miért nem tudod ezt a helyzetet elfogadni?” –szólt bennem egy belső hang. Megállt kezemből a csavarhúzó, majd visszacsavartam a csavarokat, és azt mondtam: most elfogadom Isten akaratát.

Elfogadom azt, hogy nem fogok bemenni a lakásba. Ott helyben, a hűvösebb, árnyékos hátsó teraszon, hidegen ettem meg az ebé-

demet. Közben megértettem, és megbeszéltem Istennel, hogy kávé mellett, szép napsütésben imádkozni nem ugyanaz, mint amikor el kell fogadni egy kellemetlen helyzetet. Isten szeretete valószínűsabb így, méltóbb hozzá – így hát egész jókedvem lett.

Még nincs teljesen vége a történetnek, mert mégiscsak Sári-ból vagyok. Felfedeztem, hogy a sufni ajtaját előző nap nyitva felejtettem, és így rendet tudtam tenni benne. Fokozódó kávé-éhségemet csillapítani akartam, így átmentem a Kis Rigó étterembe a szemközti hegyre. Felhívtam férjemet, aki mondta, hogy nem-sokára megérkezik. Kávéztunk és beszélgettünk egy jót az erdős kertben. Sikerült elveszíteni a vágyamat is, hogy haladjak aznap a festéssel, és még az esetért felelős gyermekemnek sem mondtam semmit.

Láncosné Nagy Sarolta

ELCSÍPETT IDŐ

Egy olyan cégnél dolgozom, amely különféle dolgok minőségének és biztonságos voltának tanúsításával foglalkozik. Ezzel együtt jár, hogy mi magunk is rendszeresen magyar hatósági, vagy éppen nemzetközi ellenőrzéseken esünk át, ahol a tárgyi és személyi feltételek megfelelő állapotát szigorú külső ellenőrök vizsgálják.

Nemrég volt az aktuális éves ellenőrzés, és előtte egy bizonyos szakterületen engem kértek meg a többi kolléga felkészítésére. Ez hosszabb-rövidebb személyes vagy telefonos beszélgetéseket,

írásos anyagok összeállítását, illetve egy témába vágó előadás megtartását jelentette. Természetesen a határidős napi munkának is mennie kellett, ezért nem mindig örültem igazán egy-egy spontán felbukkanó félórás konzultációs igénynek, amikor úgy éreztem, a válasz megvan leírva is, én pedig nyakig vagyok munkával. Végül mindig beszélgettem a kollégákkal, és korábbi tapasztalataim alapján arra gondoltam, hogy valahogy majd a többi feladat is megoldódik. Nem egészen így történt, legalábbis elsőre. Ezek a kiesések - mint kiderült

- nyomot hagytak az én szűkebb részlegem felkészülésében. Több hibát is találtak az ellenőrök nálunk, én pedig eléggé mérges voltam magamra, meg mindenkire. Arra gondoltam, most ez az a helyzet, amit el kell fogadnom, erre is igaz az októberi életige: "Kövess engem".

Aztán néhány nap múlva az ellenőrzés hivatalos lezárásakor kiderült, a mi részlegünk hibái alig kerültek említésre, viszont jól szerepeltünk a másik általános területen, ahova a sok kis elcsípett idő kellett...

Nagy Péter

„Együtt Európáért”

Milyen út áll előttünk – erről tanácskoztak a Róma közelében fekvő Rocca di Papában különböző egyházi mozgalmak, közösségek képviselői október elején, készülve 2012. május 12-re, amikor Brüsszelben, az Európai Parlamentben kerül sor a következő „Együtt Európáért” rendezvényre. „Ez a találkozó nem ment ki a divatból, sőt egyre inkább szükséges, mert a világ egy mélyülő válság felé tart, mely nemcsak gazdasági és strukturális jellegű, hanem a kapcsolatokat is érinti.” – állapította meg Marco Impagliazzo (Szent Egyed Közösség). „Az egység felé tartó lendület újra kivirágzott bennünk.” – hangsúlyozta Gerhard Pross (YMCA). Eli Folonari (Fokoláre Mozgalom) szerint az „együtt élni” kulcskifejezéssé válik, amit tanulni és javasolni is kell, de mindenekelőtt megvalósítani. Olyan látásmód ez, melybe mindenkinek be lehet kapcsolódni, kezdve a fiataloktól.

A brüsszeli rendezvénnyel egy időben 200 európai városban terveznek párhuzamosan találkozót. Mindezzel azt akarják kifejezésre juttatni, hogy létezik a civil társadalom, aki- nek a szívén fekszik a kontinens jövője és nem zárkózik be, nem fordul önmaga felé, hanem a világot akarja szolgálni.

forrás: www.fokolare.hu

Egy év elteltével

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia a 2011. évet a családok évének nyilvánította, melynek lezárására Szent Család vasárnapján, december 26-án kerül sor. Rendezvények, konferenciák, tanúságtételek, szabadidős programok, vetélkedők, ünnepségek és ki tudja még mi minden tette ezt az évet speciálissá. Valaki megkérdesheti, hogy miért volt erre szükség, és mi változik ez után? Mérleget nehezen lehet készíteni, pontos eredményeket még nehezebb felmutatni, de ha csak néhány lépést is tettünk a családi élet szépségeinek, értékeinek, vidámságának, örömeinek, de nehézségeinek is a bemutatása felé, akkor már történt valami. És éppen itt van a lényeg: történt valami, ami reményeink szerint nyomot hagyott. Hogy hány lélekben, hány családban, hány helyzetben, nem tudhatjuk, de valamit tettünk: őszintén, tiszta szívvel – magunkért, másokért, sokaért. Köszönet érte mindenkinek!

Összeállította: Tóth Judit

Fotó: Domenico Salmasso/CN

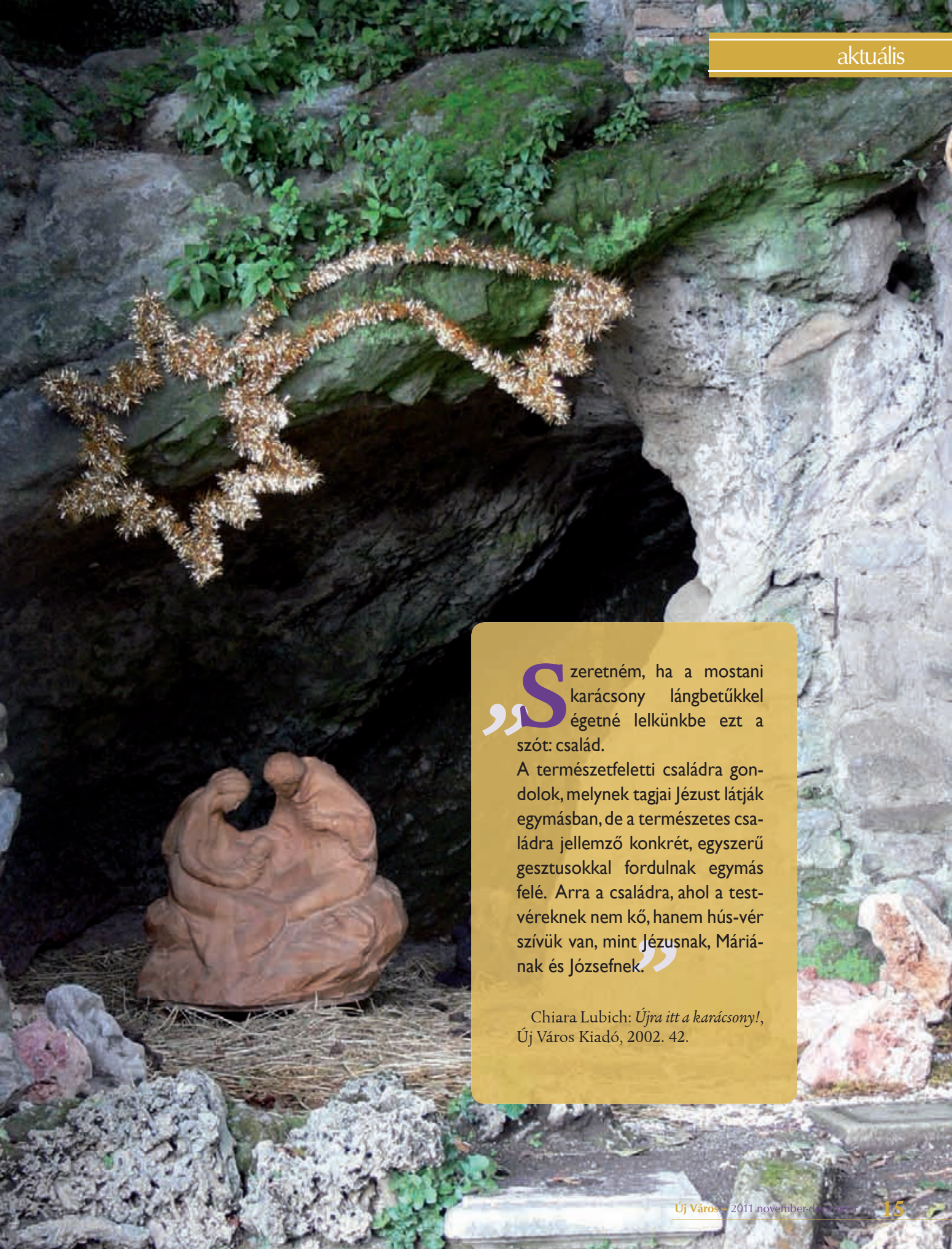
Folytonosság és újdonság Assisiben

Assisiben immár negyedik alkalommal találkoztak a nagy vallások képviselői. XVI. Benedek pápa hívta össze a találkozót 2011. október 27-re, melyen a világvallások mintegy háromszáz képviselőjével együtt a Fokoláre Mozgalom elnöke, Maria Voce is részt vett. Ez az esemény rendkívüli fontossággal bírt abból a szempontból, hogy intenzívebbé váljon a béke ügye melletti közös elköteleződés. Első alkalommal kaptak meghívást nem hívó értelmiségiek, és ezzel a pápa kiterjesztette a találkozót az Egyház negyedik, a nem hívókkal folytatott párbeszédére is.

A pápa hangsúlyozta, hogy mindannyian az igazság és a béke zárandokai vagyunk. „A vallás ellenségei azt mondják, hogy az emberiség történelme során a vallás csak erőszakot szült, ezért nincs rá szükség. De éppen Isten tagadása az, ami annyi kegyetlenséghez és erőszakhoz vezet” – mondta XVI. Benedek a Szent Ferenc téren összegyűlték előtt. Szégyenkezve ismerte el és bocsánatot kért azért, hogy a történelem során keresztények maguk is az erőszak eszközához nyúltak. „Ne legyen többé erőszak! Ne legyen többé háború! Ne legyen több terrorizmus! Isten nevében arra kérem minden vallás képviselőjét, hogy a békét, a megbocsátást, az élet és a szeretet fontosságát hirdessék” – szólított fel a pápa.

A hívók és nemhívók közötti párbeszéd fontosságát hangsúlyozta felszólalásában Julia Kristeva ateista filozófusnő: „A gyanú korszakának végére értünk, hiszen nem találunk kielégítő válaszokat az egyre súlyosabban fenyegető válságokra. Bátorságra van szükségünk, és arra az emberi képességünkre kell alapoznunk, hogy képesek vagyunk megújulni, meghallgatni egymást és közösen tanulni.”

forrás: *Città Nuova*

„Szeretném, ha a mostani karácsony lángbetűkkel égetné lelkünkbe ezt a szót: család.

A természetfeletti családra gondolok, melynek tagjai Jézust látják egymásban, de a természetes családra jellemző konkrét, egyszerű gesztusokkal fordulnak egymás felé. Arra a családra, ahol a testvéreknek nem kő, hanem hús-vér szívük van, mint Jézusnak, Máriának és Józsefnek.

Chiara Lubich: *Újra itt a karácsony!*, Új Város Kiadó, 2002. 42.

MIÉRT SZERETJÜK?

Fiatalok Életige Köre – mégsem F.É.K., hiszen az evangéliumi életnél dinamikusabbat nehezen lehetne elképzelni, főleg, ha az találkozik az ifjúság kreativitásával...

**Gőbel
Ágoston**

Érdekes Chiara Lubich egyik írása. Azt fogalmazza meg benne, hogy Isten ígését elsősorban meg kell szeretnünk. Csak utána ír a tettekre váltásról, persze nem elhanyagolva annak jelentőségét. Hiszen aki szeret minket, azt igyekezünk viszont-szeretni. Isten elsőként szeretett, mi úgy tudunk válaszolni erre, hogy akaratára szerint alakítjuk az életünket. De honnan vegyük a muníciót, hogy Istent az Ő akaratára szerint szeressük? Célszerű az evangélium szavaihoz nyúlni. Szó szerint.

Néhány éve egy olyan folyamatos találkozási lehetőségen töprengtünk az egység lelkiségét élő fiatalokkal, ami nyitott a barátaink számára, egyszerre tartalmas és laza, mély és lendületes. Az élet ígéje szinte tálcán kínálta magát, mint alap. Bele is csaptunk, egyelőre még nem a lecsóba, hanem a szervezésbe. Szegeden, Budapesten, Szombathelyen, majd Monoron is lépések kezdődtek. Az útkeresés időszaka után mára ki lehet jelteni, hogy az ígekörök egy olyan havi fix ponttá váltak, ahol lehetőség nyílik találkozni egymással, és az evangéliumi élet újdonságával, mindennapiságával.

Mégis, miért jó egy ígekör? – kérdezhetnénk. Szerintem azért, mert segít Isten ígésének megértésében, és nemcsak valami szép dolgot hirdet, hanem bizonyítja az evangélium és a mindennapi élet szoros kapcsolatát. Segít jobban

társaimban a Szentlélek. A II. Vatikáni Zsinat úgy fogalmazott, hogy közösséggé kell válnunk, ahol a tagok felelősek egymásért. Tehát egyik fiatal felelős a másikért már azáltal, hogy miként éli az ígét, hiszen ez életünk alapja.

Az ige aztán – jellegéből adódóan – kifelé fordul, aktív életre sarkall minket. Sportnapok, művészeti estek, mikulásozás, és persze szeméttelvitel, gondos beágyazás, főzés a fáradtan hazaérkező lakótársnak, takarítás két tanulási blokk közti szünetben, beszélgetés egy hajléktalannal, odafigyelés a tanórán, a hal vizének cseréje az akváriumban, sörözés és beszélgetés egy hasonlóan szomjas rég nem látott ismerőssel... Sokféle tevékenység, a fiatalok sokféleségével. Nem tudunk egyből világot váltani, de Jézus is mindig „csak” azokat szerette, akik éppen mellette voltak. És nem úgy tűnik, mintha elfelejtették volna ezt a modellt az évszázadok alatt. Sőt.

elmélyülni a hitben, de az egyetemes értékekben is. A három T (tanúságtételek, történetek, tapasztalatok) pedig örömmel töltötenek el, mivel látom, hogyan működik

Sokszor eszembe jut az a kis történet, ahogy a budapesti ifjúsági ígekör elkezdődött. Különösen szép volt az élet ígéje akkor szeptemberben: „Ezért ti elsősorban

Fotó: Sás Benedek (3)

az Isten országát és annak igazságát keressétek, s ezeket mind megkapjátok hozzá.” (Mt 6,33) Nem könnyű ebben hinni. Különösen akkor nem, amikor szó szerint az orrod előtt zárják be az üzletet, ahol az igekörhöz szükséges kellékeket be akarjátok szerezni, amikor az utolsó pillanatban kiderül, hogy a helységhez nincs kulcs (pedig hamarosan hatvanan érkeznek), amikor kiderül, hogy egyes részfeladatok felelősei nem állnak a helyzet magaslatán. Mit lehet ilyenkor tenni? A hit marad. A hit, hogy elég a legfontosabbra, Isten országának építésére figyelni még a kétségbeesés és a gutaütés határán is. És ami akkor személyesen nekem a legtöbbet jelentette, hogy nem egyedül éljük ezeket a nehéz, már-már kínos perceket. Együtt kerestük a megoldást. Nem tudunk világrengető heuréka-élményről beszámolni, de Isten párbeszédbe lépése kézzel fogható volt. Valaki megszerezte a szükséges kellékeket, valaki csapatot toborzott és az utcán

elkezdtek az előkészületeket. Csozával határos módon meglett a kulcs, minden feladatnak lett felelőse és végül szépen sikerült az első igekörös alkalom. Levonva a tanulságokat megértettük, hogy erre az alapra érdemes építenünk. Sokat segített az ige. Amikor Chiara Lubich két évtizeddel korábban rólunk, a Fiatalok az Egyesült Világért mozgalomról beszélt, aláhúzta, hogy az ígére és az ebből fakadó aktivitásokra kell épülnie a fiatalok életének. Az elmúlt esztendő alatt rengeteg tapasztalatot szereztünk ebben és folyamatosan növekszünk, hiszen van hova felnőni.

Végezetül (folytatásként) eleve-nítsük fel a mostani hónap élet-igéjét: „Készítsétek elő az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!” (Lk 3,4)

Neked hogy megy? ■

www.ujifju.hu

ÚJ UTAKON A KÖZNEVELÉS

A készülő új köznevelési törvény lényeges változásokat hoz tanárok, diákok és szülők életébe. A pedagógusokat érintő néhány kihívásról beszélgettünk szakmabeliekkel az Új Város szerkesztőségében.

Tóth Pál

Hász Márta: Az új törvény legnagyobb érdeme, hogy értékeket mutat fel, kereteket ad, elveket fektet le és kijelöli a megvalósítás útját. Erre most nagy szükség van, hiszen egyre inkább egy szétesett, érték- és normavesztett társadalomban élünk. A pedagógusok tiltakoznak, mert a megnövekedett terheket látják, de az iskolai nevelőmunkát vissza kell terelni a rendes mederbe, ahol érvényesülnek a szakma alapvető elvei. Ez a befektetés hosszú távon feltétlenül megtérül, de nagy társadalmi és politikai támogatás kell hozzá, és félok, hogy nem lesz meg a szükséges egység, és a kisebb ellenállás irányába tolódik el az ügy.

Szalai József: Chiara washingtoni beszédében* említi, hogy az autentikus pedagógia magasrendű célokat követ. Én is éppen azt értékelem ebben a tervezetben, hogy jövőt akar építeni. Hangsúlyozza, hogy a magyar pedagógia nagy eredményeket ért el a múltban. Hazánkban a pedagógus-képzésnek igen komoly hagyományai vannak. Gondoljunk csak a tanítóképzőkre, a polgári iskolai tanárképző főiskolákra. Innen olyan pedagógusok kerültek ki, akik ritka kivételtől eltekintve végigfutották a pályát, mert javarészt olyanok oktatták őket, akik többéves iskolai tanítási gyakorlat után kerültek a főiskolára, és nem

csak szakirodalmi olvasmányaikra, hanem valós iskolai tapasztalataikra támaszkodva tanítottak. Ma könnyen előfordulhat, hogy az egyetem padjaiból kerül valaki gyakorlóiskolába, ahol tanárjelölteket vezet. A tanári hivatásnak nincs meg a társadalomban szükséges tekintélye és ez kihat az egész szemléletre, akadályozza a megújulást. Szükség van tehát az előremutató eszmékre, értékekre.

Téglásy Klára: A kulcskérdés az, hogy a mostani helyzetben vannak-e olyan pedagógusok, akikkel ezt a reformot végre lehet hajtani. A többségük teljesen kimerült a napi küzdelemben. Arról panaszkodnak, hogy az elmúlt néhány évben megváltoztak a gyerekek, kezelhetetlenek, és a tanár nem látja munkájának értelmét. A gyerekek nem tartják be a legalapvetőbb viselkedési normákat, hiányoznak a kapcsolati képességeik, dül a verbális agresszió. A szülők pedig védik a csemetéiket. Általános tendenciáról van szó, amely érvényes az elit iskolákra is. Az világos, hogy nem tartható fenn a jelenlegi állapot, de hol van az erőforrás, az új erő, ami a megvalósításhoz szükséges?

Kovács Október: A legtöbb pedagógus azt látja, hogy ebben a nem könnyű helyzetben tovább növekednek a terhei. A mostani törvénytervezet megszabja, megnyit kell az iskolában tartózkodni. Márpedig ez alatt az idő alatt az igazgató bármire beoszthatja a tanárt, olyasmire is, amiért most még túlóradíjat, vagy pótlékot kapunk. Ez tehát egy javadalmazás nélküli munkamennyiség-növe-

Foto: Bartha Sándor

Fotók: Tóth Pál (4)

lés! Tudnunk kell továbbá, hogy a pedagógus a munkájának jelentős részét otthon végzi: készül az órára, dolgozatot javít, továbbképzzi magát. Ezeket továbbra is otthon fogja végezni, de mivel kevesebbet lesz otthon, összességében rosszabbul fog járni. Nem csoda, hogy a fokozódó terhekkal nő a fizikai és a lelki kifáradás, s ezzel együtt a csalódottság is. A jó pedagógus számolatlanul ad, ez hivatásának része. De erre a munkahelyen kötelezően eltöltendő idő növelésével nem lehet kényszeríteni. A szülők egy része pedig a diákok iskolában való foglalkoztatásának délután négy óráig történő meghosszabbítása miatt berzenkedik.

Ihász Márta: Érteni vélem, hogy miért akarja a kormányzat növelni az iskolában eltöltött időt. Én a szociális munkások képzésben dolgozom, és az ember azt gondolhatná, hogy erre a főiskolai szakra értékválasztás alapján, motiváltan jönnek a hallgatók. Ezzel szemben teljesen érdektelen fiatalokkal találom magam szembe, akiknek nincs véleményük a világról, hiányzik belőlük az érdeklődés és a nyitottság, nem tudnak viszonyulni sem a dolgokhoz, sem egymás-

hoz. Ezen csak személyes kapcsolattal, beszélgetéssel, a gyerekekkel eltöltött minőségi idővel lehet segíteni, ezért próbálják benntartani a tanulókat az iskolában. Az igazi pedagógus megszállottja a munkájának, és ezért képes eredményeket elérni.

Szalai József: Az ember csak azt tudja ajándékozni másnak, amije van. Fegyelmet csak azt tud tartani, aki magát tudja fegyelmezni. Az iskolában a gyerek látja, hogy a tanár maga is hozzáteszi-e a saját részét. Ez mindennek az alapja. Az iskolában eltöltött plusz idő alkalmas arra, hogy a tanár megtanítsa azt is, hogyan lehet a hibát, a kudarcot a fájdalmat elviselni és felvállalni. Ma sok a problémás gyerek és a szülők követelődzőek, azt akarják, az ő gyerekükkel tegyünk kivételt, adjunk felmentést. De nem ez a valódi szeretet a gyerek iránt.

Kovács Október: Az új Nemzeti Alaptanterv megalkotásában az *Életvitel és gyakorlat* műveltségterület kidolgozását koordináltam. A hangsúly itt a gyakorlaton, a megvalósuláson van, és konkrét problémahelyzetekkel dolgozunk.

A kerekasztal résztvevői: **Ihász Márta**, szociológus, szociálpolitikus, tanár; **Kovács Október**, biológia-kémia szakos középiskolai tanár; **Téglásy Klára**, francia-orosz szakos tanár; **Szalai József**, matematika- fizika szakos tanár

Korábban egyfajta ismerethalmaz átadása volt a cél, most a gyakorlati részvétel és feladatvállalás áll a középpontban. Ez fejleszti a manuális érzéket és a szociális érzékenységet is. A cél az, hogy a gyerekek végezzenek közösségi munkát, alsó tagozatosok a családban, felső tagozatosok az iskoláért, középiskolások a szélesebb társadalomért. Fontos, hogy ne csak egy kis fogaskerék legyen a gépezetben, hanem átlássa az egész munkafolyamatot, felelősséget érezzen a többiekért, és az egész projektért.

Téglásy Klára: A nehézségek ellenére vannak még lelkes pedagógusok. Az egyik ismerősöm például újra magára talált a *Békeháló** programban, teljes erőbevetéssel, ingyen és bérmentve csinálja. Össze kellene gyűjteni az ilyeneket, mert az új elképzelések megvalósításában nagy szerepe lehet a szakmai közösségeknek, mint amilyen az *Új Emberiség Nevelés Világa**. ■

**On-line kiadásunkban bővebben a Köznevelési törvényről, Chiara Lubich Washingtoni díszdoktori beszédéről, az Új Emberiség Nevelés Világa szakmai közösségéről és a Békehálóról. Várjuk olvasóink hozzászólását!*

EGY KIS FÉLRELÉPÉS

És utána?

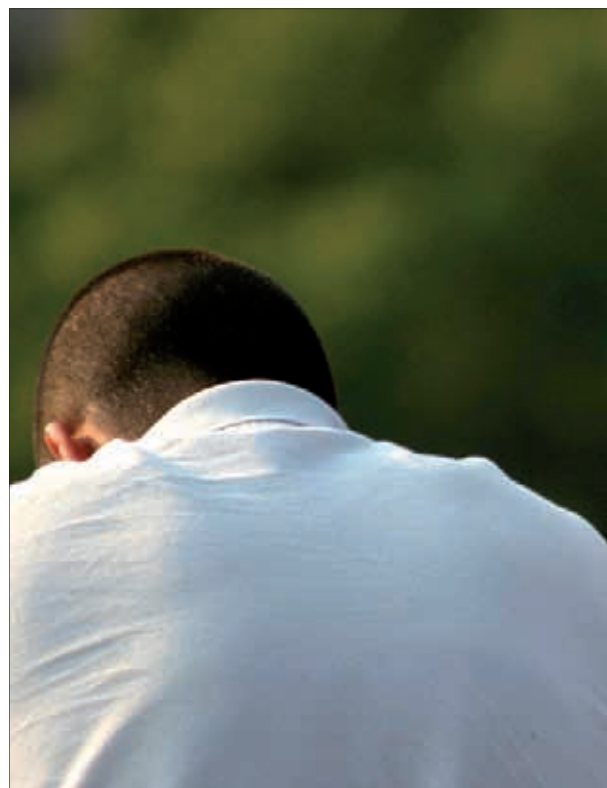
Mennyire fontos, hogy hűségesek legyünk? Meg lehet bocsátani? Létezik igazi újrakezdés? Egy házaspár próbatétele.

Mario: Ötven éves vagyok, 22 évvel ezelőtt házasodtunk össze Laurával. Mindig szerettem a feleségemet és három gyermekünket. Megértettük egymást, nem voltak komoly problémáink, és már jegységünk idején eldöntöttük, hogy mindent őszintén elmondunk egymásnak. Azt is éreztem, hogy Laura megért, mellettem áll, de egy éve mégis félreléptem. A munkahelyemen nehézségek adódtak, a cégünk nehéz anyagi helyzetbe került és ráadásul még el kellett költöznie máshová. Ez radikálisan megváltoztatta a munkahelyi légkört. Korábban barátokként dolgoztunk együtt, fél szavakból megértettük egymás gondolatait, nem káromkodtunk és nem voltak közöttünk kétértelműségek. Most egy másik világban találtam magam. Kapcsolataink ridegek lettek, egyedül a versengés volt jellemző, és liberális módon kerültek szóba az élet különböző területei, a házastársi kapcsolat is. Mindenkinek voltak gyermekei, családban éltek a munkatársaim, de ha valaki félrelépett, vagy megcsalta a párját, nem titkolta, hanem elmesélte. Kollégáim előtt ismert volt keresztény meggyőződése és időnként meg is jegyezték: „Ez tőled távol áll.” Annyiszor mondogatták, hogy megkérdőjeleztem döntéseimet

és ilyen jellegű kérdéseket tettem fel magamnak: „Vajon jól tettem, hogy mindig becsületesen dolgoztam? Annyira fontos az, hogy hűséges legyek Laurához? Vagy egy kis hűtlenség még elmegy?” Ezer és ezer alkalommal válaszoltam meg saját magamnak, hogy igen, jól tettem, és mégis visszatértek a kérdések. Tele voltam problémákkal, és az is nyomasztott, hogy kevés intim pillanatot éltünk meg egymással. Nem mentünk sehova, már nem vittem neki virágot...

Laura: Nem tudtam volna elképzelni, hogy velünk ez megtörténhet. Velünk, akik hívők vagyunk és a hit szerint rendeztük be családi életünket. Mario azt javasolta egyik este, hogy menjünk el vacsorázni, de ott lesz a kolléganője is. Nemet mondtam, hiszen annyira ritkán engedhettünk meg magunknak ilyesmit, és ha már elmegyünk, akkor nem akarok valaki mással együtt lenni! Furcsának tűnt az egész és csak

ennyit mondtam: „Előfordulhat az évek során, hogy valaki szimpatikus neked vagy félrelépsz.” Amikor erre azt felelte, hogy nincs ilyesmiről szó, megnyugodtam. A családjukban pozitív volt Mario jelenléte, éreztem konkrét szeretetet, de ezzel együtt kirajzolódott egy olyan válság az életében, mely egész személyét ragadta magával. Ezért törekedtem arra, hogy mellette legyek ebben a helyzetben.

Mario: Nem is tudom elmondani, hogyan történt. Kolléganőmmel együtt dolgoztunk néhány évig. Fiatalabb volt nálam, szingli és nem volt benne semmi különösebben vonzó. Együtt jártunk ebédelni, de ott voltak a többi munkatársaim is. Aztán máshova került és nem láttuk egymást. Néhány héttel később felhívott telefonon, beszélgettünk és találkoztunk is. Elmentünk együtt sétálni. A barátságon túl ott voltak bennünk az egymás iránti érzelmek, de semmi komolyabb. Könnyednek éreztem magam, vele nem tornyosultak a problémák, és semmit nem kellett megoldanom. Csak a szép oldalát láttam az életnek, kötetlenül tudtunk beszélgetni bármiről, míg feleségemmel kizárólag csak a konkrét dolgok kerültek szóba: a gyerekek, akik későn érnek haza, a pénz, ami soha nem volt elég és ehhez hasonló. A belső hang azonban mindig azt ismételte,

hogyan hibázom és ezt én is nagyon jól tudtam. Az is eszembe jutott, hogy ha mindez a gyerekeim tudomására jut, akkor soha nem bocsátom meg magamnak. Azt sem akartam, hogy Laura szenvedjen és eldöntöttem, hogy abbahagyom az egészet, mielőtt tudomást szerez róla. Ezt közöltem kolléganőmmel is. Aztán egyszer, amikor éppen otthon voltam, üzenetet kaptam tőle.

Laura: Megkérdeztem a férjemtől, hogy kitől jött az üzenet, amire furcsán reagált. Másnap elmentünk sétálni és akkor mindent elmondott. Egy világ dőlt bennem össze. Rettenetesen csalódott voltam és dühös. Később ezt gondoltam magamban: „Évek óta azt mondom a többieknek, hogy elsőként kell szeretni, sőt még az ellenséget is szeretni kell, és igyekszem is így élni. Képes vagyok most gyakorlattá váltani azt, amiben hiszek?”

Megértettem, hogy meg kellett bocsátanom és el kellett felejtennem mindent. Nagyon nehéz volt, sokba került ez az egész történet, mert a fájdalom újra és újra kibukott belőlem, azért is, mert elvesztettem a bizalmam Marióban. Elegendő volt, hogy egy kicsit később jött haza a munkából, máris gyanakodni kezdtem. Morogtam, az utcán is mondtam a magamét, hogy valahogy levezzem a feszültséget, de lassan megértettem, hogy ha valaki hívó, és meghoz bizonyos döntéseket, az nem jelenti, hogy automatikusan védelmet nyújt a többi emberrel szemben.

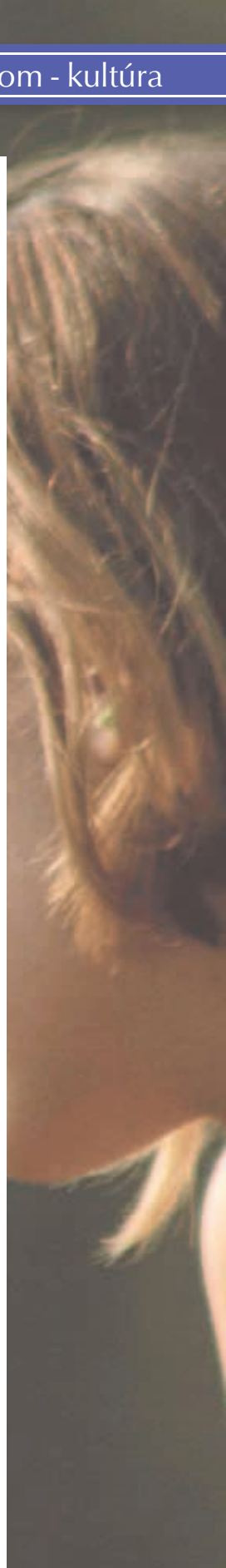
Mario: Bénának, kimerültnek éreztem magam és nyomasztott a hihetetlen teher. Laura megértett, befogadott és mindenekelőtt időt adott.

Laura: Miután eldöntöttem, hogy megbocsátok Mariónak, az első dolog volt, hogy közeledtem hozzá, fizikai értelemben is. A férfiak másképpen élik meg a szexualitást, mint mi nők. Nekünk ezt talán jobban szem előtt kellene tartanunk azért, hogy jobban tudjuk szeretni őket. Jobban figyeltem az öltözködésemmre, és azóta Marióval együtt választom ki ruháimat. Azt akarom, ő mondja meg, hogy áll nekem egy-egy ruhadarab.

Mario: A házaspárnak meg kell tanulnia, hogy megfelelően viselkedjen. Figyelni kell a mozdulatokra, a szavakra, ami banális is lehet, de üzenet értéke van! És sokkal jobb a megelőzés.

Laura: Az, ami velünk megtörtént, megtörténhet bárkivel. Fájdalmas tapasztalatokról van szó, de segíthet abban, hogy megértsünk másokat, akik hasonló helyzetben vannak. Egy dolog az, amikor úgy adunk tanácsot, hogy mi magunk nem tapasztaltuk meg az adott helyzetet és egy másik, amikor ezt mondjuk: „Én is keresztyülmentem egy hasonló történeten és ilyen módon reagáltam.” Mindent kommunikálni, mindig újrakezdeni, elsőként szeretni, új emberként tekinteni egymásra minden reggel: lassan-lassan jutottunk el oda, amit jegyességünk kezdetén életünk alapjának fektettünk le. Miután ezt a kritikus pillanatot együtt győztük le, kapcsolatunk stabilabb lett, teljesen megújult és magasabb szintre emelkedett.

*Giulio Meazzini
Fordította: Tóth Judit*

IGAZI NEMZETI IDENTITÁS

Lapunk 2011. július-augusztusi számában a Maria Vocéval készült interjúban olvashatjuk: „Ameddig egy nép nem kezdi el ajándékozni saját nemzeti identitásának gyümölcseit, addig nem rajzolódik ki igazi arculata, addig csak a hiányosságok látszanak, az, ami még nem teljes, az, amit a többiektől vár. Amikor egy nép elkezdi ajándékozni magát, akkor alakul ki az igazi identitása, amely képes a testvériséget is építeni.” Néhányan tovább gondolkodtak erről.

*Feladó:
Drokkop József*

ÚJ VÁROS

Aszülői házban hazaszeretet-ről nem esett szó, valóság volt. Amikor hitükért anyagi hátrány, munkahely elvesztés járt, a disszidálás kísértésére édesapám válasza a költő szava volt: „itt élned, halnod kell”.

A történelem folyamán a nagyobb közösség, a haza szerete-te mást és mást kívánt. Az igazi hazaszeretet – aminek nemzeti létünket köszönhetjük – azonban sosem irányult más nemzet, más népcsoport vagy azok értékei ellen. Ezt mutatják a nagy-jaink – az Árpád-házi királyok és királylányok, a szigetvári hős Zrínyi Miklós, Széchenyi István, Batthyány Lajos, Teleki Pál, Mikes Kelemen, Radnóti Miklós –

és minden kor névtelen hősei a végvári vitézeketől napjainkig.

És mi most a magyar virtus? Hogyan lehetünk méltó utódai őseinknek? Hazánkban a fejlődést megkérdőjelezi az erkölcsi, gazdasági és kulturális válság. Sokak számára a haza sem érték, így áldozatot sem hoznak érte. A hazaszeretet most is helytállást, áldozatot kér. A becsületes munka, a család és a kisebb közösségek tudatos építésén, értékeink megbecsülésén túl az a tény, hogy a világ „egy falu” lett új feladatot is ad. A szeretet logikáját megélve értékeinket ne csak megbecsüljük és őrizzük, hanem tudatosan ajándékozzuk. Elsősorban közvetlen környezetünkben, a Kárpát-medencében. Így, és csak így, befogadva más kultúrákat és bátran ajándékozva értékeinket, érhetjük csak el, hogy a nemzeti identitás mindnyájunkban erősödjön és a magyarság elfoglalja méltó helyét a nemzetek nagy családjában.

*Feladó:
Sudár Beáta*

ÚJ VÁROS

Erdélyben születtem, ott éltem 19 éves koromig. Számomra húsbavágó élmény volt, amikor elhagytam otthonomat. Ma már azt mondanám otthonról haza költöztem, de ez akkor nem volt még ennyire egyértelmű. Soha nem akartam otthagyni az országot, ahol születtem, pusztán családuknak anyagi megélhetése és továbbtanulásom esélye késztetett erre a lépésre. Anyaországai magyarokkal 1990 után találkoztam először iskolai kapcsolatokról. Érzékeltem a különbségeinket, de ugyanakkor hasonlóságunkat is.

Amikor elhagytam szülővárosom, szegényt éreztem az otthon maradtak előtt, mintha csak

Wagner Sándor: Dugovics Tausz önfeloldozása (1853, olaj, vízszon)

elárultam volna őket. Kulturális sokknak éltem meg minden pillanatot, amit „idegenben” töltöttem. Minden anyaországi csodálkozó megjegyzését támadásnak vettem, anélkül, hogy a kérdések mögötti miértet kerestem volna. Kijavítottam beszédemben, kinevettek kifejezéseikért, a humoros megnyilvánulásaimra csenddel reagáltak.

A hittudományi karon eltelt évek szinte teljesen elfeledtették velem, hogy különbségek lennének közöttünk. Csak akkor jelentett problémát, amikor minden évben más nemzetiségűekkel együtt be kellett állnom a vízumot kérelmezők hosszan kígyózó sorába, vagy amikor egy professzorom által felajánlott támogatást magyar állampolgárságom hiányában nem fogadhattam el.

Az egyetem utolsó évében ismertem meg Balázst, a férjemet, aki magyar állampolgár. Kapcsolatunkban különbözőségünk és egységünk ajándékként jelent-

kezik. A köztünk levő szeretetben szépen lassan feloldódtak az előítéletek, a fájdalmak. A magyarságunkról folytatott beszélgetéseink újabb értelmet adtak az én magyarságomnak is. Már nem kevesebbnek, már nemcsak székelynek, hanem magyarnak is érzem magam. Megtanultam objektívebben és pozitív érzelmekkel tekinteni erre a kérdésre, és már nem vagyok elfogult az otthoniakkal szemben. Rájöttem, csak akkor juthatunk előre a szeretetben, ha egymásra Isten szemével próbálunk tekinteni.

Amikor románok között voltam, mindig ügveltem arra, hogy nehogy engem is annak tekintsenek. Ma már hálát adok értük, mert általuk megtanulhattam egy nyelvet, amivel gazdagabb lettem és hozzásegített más nyelvek megtanulásához is.

*Feladó:
Sás Tibor*

ÚJ VÁROS

Jelenlegi munkahelyem egy multinacionális cég, irodákkal a világ több pontján, leginkább Észak-Amerikában és Nyugat-Európában. Az USA-beli vagy a kanadai kollégák számára a munkavégzés természetes velejárója a külföldi utazás. Ha valahova megérkeznek, nem elvárás az, hogy bárki is várja őket a reptéren, vagy megszervezze a szállásukat, elvigye őket vacsorázni, hanem ők maguk intézik ezeket a dolgokat.

Amikor először kerültem olyan helyzetbe, hogy egy kezdődő projekt kapcsán idelátogatott egy kolléga az USA-ból, akivel utána három és fél évig dolgoztunk együtt, még nem igazán ismertem ezeket a céges sztenderdeket. Ezért

nekem többé-kevésbé természetes volt, hogy kimenjek elé a reptérre, elvigyem a szállodába, elkísérjem várost nézni a munkaidőn kívül, vagy együtt vacsorázzak vele.

Ezek a közösen megélt pillanatok egy olyan kapcsolatot építettek közöttünk, amely kiállta az idő és a feszített projektmunka próbáját, és azóta is tart, bár már nem dolgozunk együtt. Amikor mi jártunk kint az USA-ban, ez a kollégám ugyanebben a vendégszeretben részesített engem és egy ukrán meg egy indiai kollégát is: egy szombati napon megmutatta nekünk Chicagót, engem az otthonába is meghívott és a kertjében grilleztünk.

Az első ilyen alkalom után az itthoni főnököm elmondta, hogy ez a fajta "vendéglátó" magatartás nem elvárás a cég részéről, de ő nagyra becsüli. Azóta ez a "magyaros vendégszeretet" eléggé általánossá lett a budapesti irodán belül, és azt tapasztaljuk, hogy azok a kinti kollégák, akik jártak itt, valóban nagyon pozitívan emlékeznek ezekre a látogatásokra.

Ezek a látogatók általában nem sokat tudnak Magyarországról. Bennem persze ösztönösen megvan az a vágy, hogy megismertessem őket mindazzal a gazdagsággal, amelynek mi a birtokában vagyunk, tudományos, kulturális, történelmi vagy egyéb téren: Nobel-díjas magyar származású tudósok, helyünk és szerepünk Európában, a történelmi viszonytagságok, háborúk, forradalmak... Azt tapasztaltam, hogy bár udvariasan meghallgatják, nem reagálnak azzal az elismeréssel, ahogy én várnám. A tanulság számomra mindenképpen az, hogy a szeretet, a vendéglátás, a befogadás az a nyelv, amit mindenféle kulturális különbség ellenére mindenki megért.

Szerkesztette: Tóth Pál

Egészségünk

TÖBB ODAFIGYELÉST!

Mi a véleményed a „chips adó”-ról?

Nagy Márta

Azokat az élelmiszereket, amelyek nagy mennyiségben tartalmaznak cukrot, sót vagy koffeint, az új törvény életbelépése óta külön megadóztatják. Mivel fogyasztásukat intenzív ízük miatt nehéz abbahagyni, általában többet eszünk-iszunk ezekből, mint amennyit eredetileg gondoltunk. Jelentősebb mennyiség pedig valóban ártalmas, számos betegség vagy kóros állapot oka lehet.

Például a nehezen beállítható magasvérnyomás, a visszatérő boka- és lábszárdagadás, az izzadákonyság, a gyomorsavbántalmak hátterében gyakran a túl sós és fűszeres ételek fogyasztása áll.

A járványszerűen terjedő cukorbetegségről már írtam, ennek kialakulásában a sok cukrot tartalmazó ételek és italok fogyasztása is szerepet játszik.

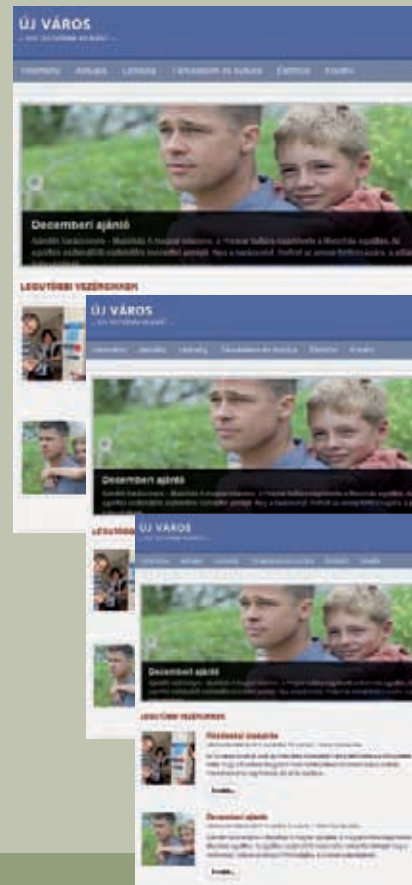
A koffeintartalmú üdítőket, energitalokat sokan nem tartják veszé-

lyesnek, pedig a magasvérnyomás, a szívritmus-zavarok, a kialvatlanság és az ebből fakadó ingerlékenység vagy az immunrendszer meggyengülése: mind a túlzott koffeinfogyasztás következménye. Ha a fenti betegségek bármelyikében szenvedünk, lehetőleg egyáltalán ne, vagy csak keveset fogyasztunk ezekből az élelmiszerekből, de ha egészségesek vagyunk, akkor is csak módjával!

Az új adótörvény indoklásával tehát lényegében egyetértek, bár arról lehetne vitatkozni, hogy vajon a különadó-e a legmegfelelőbb eszköz a célok elérésére. Ígéretes, hogy a gyártók (igaz, hogy csak az adó elkerülése érdekében) próbálnak változtatni az élelmiszerek összetételén: a jövőben kevesebb sóval vagy cukorral fogják előállítani ezeket az ételeket, italokat. A különböző társadalmi célú hirdetések, reklámok vagy a cigarettásdobozra írt figyelmeztetések nem váltottak ki akkora visszhangot, mint most ez az adótörvény, ezért orvosként örülök, hogy több szó esik arról, mit tehetünk vagy mit ne tegyünk azért, hogy minél tovább egészségesek legyünk. ■

ÚJ VÁROS

2011. december 1-től
internetes

www.ujv

Képek, hírek,
tapasztalatok,
vélemények
az egység
kultúrájának
terjesztéséért.

ON-LINE

ól indul az Új Város
s kiadása!

ON-LINE ÚJ VÁROS

varos.eu

Várjuk
hozzászólásaidat
a témákhoz!
Írd Te is
az Új Várost!
www.ujvaros.eu

ÜVEGBURA

Bátorság kell ahhoz, hogy gyermekeinknek egész kis koruktól fogva a szereteten és a megértésen túl, szabályokat is adjunk. Az életkornak megfelelő, egyszerű szabályokról van szó, melyeket játékos formában taníthatunk meg, persze a két szülő közötti egyetértésben. Ezek az első életévben elsősorban az étkezési és alvási időpontokra vonatkoznak. Később megjelennek az elengedhetetlen tiltások a gyermek testi épségének érdekében és meg kell tanítani a többiek tiszteletére, vágyainak mérséklésére azért, hogy részese legyen a család életének. Ahhoz, hogy a szabályok hatásosak legyenek és betartsuk, mindig azoknak az értékeknek kell áthatniuk őket, melyekben mi is hiszünk. Akkor is, ha nehéz, jó, ha igyekszünk átadni bizonyos magatartások indító okait az életkornak és a körülményeknek megfelelően, erősítve ezzel az egyetértést a szülők és gyerekek között. Időre van szükség ahhoz, hogy megismerjük

egymást, megosszuk egymással a történeteket és elgondolkodjunk. A szükséges és egészséges jóváhagyások, melyek bátorítják a gyermek önbecsülését, éppen olyan szükségesek, mint az, hogy nemet mondjunk. Egészen kicsi korától a gyermeknek biztos pontokat kell megadnunk. És ez magában foglalja a korlátokat is, mely segít majd a hétköznapiakban a döntések meghozatalában, lassan-lassan a frusztrációk tolerálásában és abban, hogy a jövőben jobban be tudjon illeszkedni egy csoportba és a társadalomba. Ellenkezőleg, az a magatartás, ami mindenben kedvez, és ezért a gyerekek semmiben sem kell hiányt szenvedni, beleértve néhány kockázatot és nehézséget is, csökkenti azt a képességét, hogy az üvegburán kívül is cselekedjen. Megvontuk gyermekünkötől azt a küzdőteret, hogy az élettel szembesüljön, mivel egy látensan meglevő kisebbségi érzést helyeztünk belé.

Ezio Aceti

Fordította: Tóth Judit

Gyermekeink világa

CN (2)

Néhány család gondolata az adventi készülődésről, a karácsony megünnepléséről.

Az ajándékozásban igyekeztünk egy új kultúra kialakítására. Szinte minden évben változott, hogy mennyit tudtunk ajándékokra költeni. Általában szükséges ruhadarabokat vásároltunk - karácsonyra időzítve - illetve olyan társasjátékokat, amivel együtt tudott játszani a család.

Gyermekeinknek egészen kicsi koruktól kezdve hangsúlyoztuk, hogy karácsonykor Jézus születésnapját ünnepeljük. Azt mondtuk nekik, hogy Jézusnak nem tortát, hanem karácsonyfát készítenek. Mivel advent első vasárnapja egy új egyházi év kezdete, illőnek tartjuk legalább úgy megünnepegni, mint például szilvesztert és az újévet.

Amíg gyermekeink kicsik voltak, saját adventi naptárt készítettünk, például egy családi fotót felvágunk és az ablakok mögé beragasztottuk egy-egy családtag képét, imádkoztunk érte, elsoroltuk jó tulajdonságait.

Egy alkalommal a plébánián kihirdettük, hogy szeretnénk az adventi koszorút a családokkal együtt elkészíteni. A hirdetésbe beleírtuk, hogy ez jó alkalom lenne nem hívő barátainkat ill. családtagjainkat elhívni erre a délutánra, mely jó készüllet lenne nekik is karácsonyra. Hatvan család jött el a kultúrházba, a gyerekek karácsonyi díszeket készítettek egy külön teremben. Azóta minden évben összegyűlik a plébánia aprajagyja, sőt az egész városban elterjedt ez a szokás a plébániákon, óvodákban, iskolákban is.

Nemrégén új ötlet született. Felírtuk egy találkozózn a hetven résztvevő nevét és mindenki húzott egyet. Feladat az volt, hogy a papíron lévő név tulajdonosát valamilyen módon meg kellett lepni a karácsony előtti napokban. Volt olyan, hogy egy idősebb hölgy egy kicsi lány nevét húzta, volt, hogy a város egymástól távol eső részében lakók húzták egymás nevét. Nagyon szép történetek lettek ebből az ötletből. Egy valaki elmesélte, hogy nem sikerült karácsony előtt meglátogatni választottját, ezért az ünnep után pótolta feladatát, de volt, aki szenteste vitte el bejgljét a magányosan ünneplő özvegyasszonynak. Valaki betegsége

miatt nem tudott meglátogatni senkit, de nem felejtkezett el elhátározásáról és telefonon felhívta a kiválasztottját.

Hozzánk olyan valaki jött ajándékkosarával, akit látásból ismerünk, most lehetőség volt arra, hogy egész délután beszélgessünk és azóta mindig nagy örömmel köszöntjük egymást, amikor találkozunk egy-egy összejeövetelen.

Nekünk a karácsony általában egy rohanás volt és a tempót nem annyira mi, mint inkább tágabb családunk diktálta, amit tiszteletben akartunk tartani. Ezért sok-sok év hektikája után elgondolkodtunk azon, hogyan tudnánk változtatni. Nem volt könnyű, mert erős volt az elvárás és a tradíció, vagyis „az elmúlt években így csináltuk, akkor most sem változtatunk”, elv szerinti menetrend. De lassan mégis sikerült valamit alakítani a sokéves bevett szokásokon és eljutni oda, hogy úgy ünnepeeljünk, ahogy szűkebb családunk szeretné: például, hogy az ajándék lényege nem a mindenáron keresztül vitt meglepetés legyen, hanem rá lehet jönni közösen is, minek örülne igazán a másik. Az sem áthághatatlan szabály, hogy csak halat lehet enni szenteste és ha nem kerül bejgli az ünnepi asztalra, attól még karácsony a karácsony. Az éjféli mise se legyen kötelező és illő, ha már mindenki a halálán van a fáradtságtól. Lehet ünneplőbe öltözni és nem a szakadt házi ruhában lenni, mondván otthon vagyunk. Ha egy gyerek nem akar énekelni vagy imádkozni, nem biztos, hogy ebben problémát kell látni: még karácsonykor is ilyen makacs. Lassú folyamat volt, és még talán most sem mondhatjuk el, hogy eljutottunk valami teljességre, de nem is ez a lényeg, hanem hogy belülről történjen valami, mert ezt Valaki érti.

Összeállította: Göbel Ágoston

1. Nevezzünk egyet regge-
lente, ez emlékeztet arra,
hogy minden nap új és este is, mie-
lőtt lefekszünk, mert így el tudjuk
felejtetni a mögöttünk hagyott fá-
radozásokat és nehezteket is.

2. Mosolyogjunk rá az életre
és önmagunkra is. Ha az
életre humorosan tekintünk, ak-
kor képesek vagyunk megfigyelni
a dolgok ismeretlen oldalát azért,
hogy saját magunkat, hibáinkat
relativizáljuk és mások iránt több
megértéssel legyünk.

3. A humor erősíti az embe-
rek közötti kapcsolatot.
Éljünk vele intelligens módon
mindazokkal szemben, akiket
szeretünk. És azokkal szemben is,
akikkel véletlenül találkozunk éle-
tünk folyamán.

4. Hagyjuk, hogy gyerekeink
velünk együtt nevéssenek
és ki is nevéssenek bennünket. En-
gedjük meg nekik azt is, hogy tré-
fálkozzanak, mert ez segít nekünk
szülőknél, hogy hibáink lekere-
kedjenek, fiatalok maradjunk, ők
pedig ne tekintélyelvű légkörben
és hamis szégyenlősségekben nevel-
kedjenek.

5. Jókat nevet az, aki együtt
nevet másokkal, barátok-
kal, mert megnyugtató és felüdítő.
Olyan tapasztalatra tehet szert,
mely az élet játékos, örömteli olda-
lát állítja helyre.

6. A humor azért van, hogy
megváltozzanak a dolgok.
Kissé ironikus, de intelligens szel-
lemességgel megfordíthatjuk egy
problematikus helyzet menetét,
leránthatjuk a leplet egy erősza-
kosságról és elmondhatjuk azt,
amit senki sem mer elmondani. A
bátorságnak olyan megjelenéséről
van szó, melyre a világnak szüksége
van.

HAT EGYSZERŰ SZABÁLY

Hozzuk ki magunkból a bennünk levő humort!

*Elena Granata: Ridere in famiglia című könyvéből - Città Nuova, 2011.
fordította: Tóth Judit*

Fotó: Sós Benedek

mese háromtól kilencvenkilenc
éves gyermekeknek

TÉRISZONY

Atériszony. Általában ezért szállt inába a bátorsága. Ez fogta el oly sok repülése alkalmával. Igen-igen komoly problémát jelentett, hiszen nem akárki történetünk hőse. Ő egy angyal. Amikor felfelé kellett repülni a mennyországba, akkor nem volt semmiféle gondja. Ez a tériszony rendszerint akkor jelentkezett, amikor lefelé repült a földre. A kis angyal nagyon szeretett volna jelen lenni, amikor a legnagyobb esemény történik, Isten emberré lesz és megszületik gyermekként. Ekkor erőt vett magán, és leszállt a földre. A jászolnál abból merített erőt, amilyen gyöngéden rátekintett a gyermek. Szeretett volna őrzőangyal lenni, de tudta, hogy megbízhatatlan az olyan őrangyal, aki fél a repüléstől és így nem tud hirtelen ott teremni, amikor igazán szükség lenne rá. Lassan, lépésről-lépésre sikerült megtanulnia, hogyan győzheti le a tériszonyt. Mindig azokra a gyerekekre gondolt, akikkel találkozott és együtt játszott a földön. Mint mondtam, a mennyországba felrepülni soha nem volt számára probléma. Elég volt megfelelő lendületet vennie és máris otthon találta magát, abban a felemelő környezetben, ahová tartozott. Ugyanúgy, mint a hullám, amely partot ér, majd kisvártatva visszatér természetes közegébe, az óceánba.

– Dobd ide a labdát! – kiáltotta az egyik kislány. Az angyal beállt közéjük játszani, a gyerekek persze nem látták őt. Amikor eldobta a labdát és felfelé nézett, hirtelen megdermedt:

– Mit csinál az a kislány ott az ablakpárkányon?

Őt emelet magasan volt az ablak. A kis angyal megpróbált odarepülni, de nem tudott, mert nem tudta, mekkora lendületet vegyen. Általában mindig akkora lendületet szokott venni, hogy a mennyországban kössön ki. Már arra gondolt, milyen szép lesz ismét a hazájában, és vissza akart indulni. Aztán elszégyellte magát, mert érezte, hogy éppen most akar elmenekülni egy probléma elől.

– Vajon nekem integet? – kérdezte magától, ahogy a kisgyermekre tekintett.

Felemelkedett a földről, sikerült megállnia és ott lebegett a kislány előtt. Rámosolygott, ugyanis hirtelen eszébe jutott, ahogy az a kisgyermek azon a téli éjszakán rátekintett. Az angyal próbálta lekötni a kislány figyelmét. Mondókákat, verseket szavalt neki és gyermekdalokat énekelt egészen addig, amíg az anyukája meg nem érkezett, és gyorsan le nem kapta őt az ablakpárkányról, amivel elhárult a veszély.

Így vált a kis angyal igazi őrangyallá, mert megtanulta legyőzni önmagát, és képes lett megmenteni és őrizni másokat.

Miért meséltem el ezt a történetet? Azért, mert ez a kislány – aki azóta nagylány lett és már nem képes meglátni az angyalokat – az én lányom.

Dorotea Amato
Fordította: Bartus Sándor

Ajándék karácsonyra Muzsikás

A magyar népzene, a magyar kultúra nagykövete a Muzsikás együttes. Az együttes esztendőről esztendőre koncerttel ünnepli meg a karácsonyt, mellyel az ünnep fontosságára, a pillanat szépségének felismerésére igyekeznek felhívni a figyelmet. Neves előadóművészek és egyszerű énekesek, zenészek egyaránt előfordulnak meghívott vendégeik között. Ebben az évben december 27-én este 19.30-ra várják a muzsika kedvelőit a Művészetek Palotájába. További információ: www.mupa.hu

Kiállítás a Néprajzi Múzeumban Erdélyi templomok

Grafikák, fényképek, akvarellek, tollrajzok, ceruzarajzok, külső és belső helyszíni felvételek, a művészi megőrkítés eszközeivel élve. A kiállításra kerülő művek kulturális örökségünk fontos helyszíneit mutatják be: református, katolikus, unitárius, görög katolikus, ortodox templomokat, kolostorokat a soknemzetiségű és sokvallású Erdélyből. A képek nemcsak az épületeket, hanem a közösségeket, valamint a templomokban található tárgyakat is megjelenítik. A kiállítás a Néprajzi Múzeum földszinti új kiállítóterében tekinthető meg 2012. március 18-ig.

Mozikban Az élet fája!

Lehet az élet keletkezésének története, lehet a felnőtté válás ódája, lehet a család intézményének fontosságát aláhúzó műalkotás... Terrence Malick december 15-én mozikba kerülő új filmje sokféle értelmezést kínál. *Az élet fája* Malick talán legszemélyesebb alkotása, legösszetettebb munkája, mégsem családi film. Befogadása komoly próba elé állítja nézőjét. Képei, gondolati gazdagsága, bravúros technikai vizualitása a filmszínházak szélesvásznán nyernek igazán értelmet. A filmet néhány művészmozi mellett multiplex mozik is műsorukra tűzik Budapesten és vidéken egyaránt.

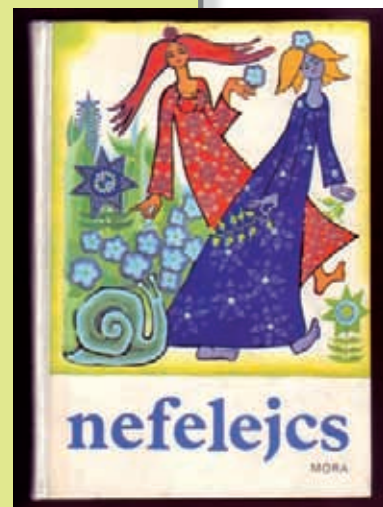
Részletek:
www.port.hu

Az ajánlót összeállította:
Göbel Ágoston

T. Aszódi Éva: Nefelejcs

Régóta esedékes egy igényes, szép kiadvány, amiben gyermekversek, mondókák, dalok kapnak helyet. 25 évvel az első megjelenést követően 2011. november végén ismét a könyvesboltok polcaira került T. Aszódi Éva munkája a *Nefelejcs*, mely különösen a 4-8 éves korosztályt célozza meg. A magyar népköltészet és a XX. századi magyar líra kincseit csokorba gyűjtő, szívet-lelket gyönyörködtető versantológia hosszú évek után hiánypótló darabként kerül ismét az olvasók kezébe.

ELŐFIZETÉS
4 900 FT
Diákoknak:
3 500 Ft

Az Új Város 1989 óta

- az egység kultúráját terjeszti
- foglalkozik közéleti kérdésekkel
- pozitív híreket közvetít
- bemutatja a megvalósult testvériséget
- elősegíti a párbeszédet

ÚJ VÁROS

az egyetemes testvériség építője

MEGRENDELHETŐ

a következő címen:

1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

e-mailben: terjesztes@ujvaros.eu